

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

(повне найменування вищого навчального закладу)

факультет фізичного виховання і спорту

(повне найменування інституту, назва факультету (відділення))

кафедра медико-біологічних основ спорту та фізкультурно-спортивної
реабілітації

(повна назва кафедри (предметної, циклової комісії))

«Допущено до захисту»

Завідувач кафедри медико-біологічних основ
спорту та фізкультурно-спортивної реабілітації

_____ Сергій ГЕТМАНЦЕВ

“ _____ ” _____ 2024 року

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на здобуття ступеня вищої освіти

магістр

(ступінь вищої освіти)

На тему:

**УДЛСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМ ЗАНЯТЬ З
ФІЗКУЛЬТУРНО - СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ
СПОРТСМЕНІВ - БОКСЕРІВ**

Керівник:

д. б. н., професор Козій Михайло Степанович

(вчене звання, науковий ступінь, П.І.Б.)

Рецензент:

к.б.н., доц. Гетманцев С. В..

(посада, вчене звання, науковий ступінь, П.І.Б.)

Виконав:

студент VI курсу групи 687 М

Гонтаренко Анатолій Сергійович

Спеціальності

017 «Фізична культура і спорт»

ОПП:

Фізкультурно-спортивна реабілітація

Миколаїв – 2024 рік

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

(повне найменування вищого навчального закладу)

Інститут, відділення	факультет,	факультет фізичного виховання і спорту
Кафедра, комісія	циклова	кафедра медико-біологічних основ спорту та та фізкультурно- спортивної реабілітації
Рівень вищої освіти		другий (магістерський)
Спеціальність		017 Фізична культура і спорт
ОПП		Фізкультурно-спортивна реабілітація

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри медико-біологічних основ
спорту та фізкультурно-спортивної реабілітації

_____Сергій ГЕТМАНЦЕВ

“ _____ ” _____ 2024 року

**ЗАВДАННЯ
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ СТУДЕНТУ**

Гонтаренку Анатолію Сергійовичу

(прізвище, ім'я, по батькові)

1. Тема проєкту (роботи): Удосконалення систем занят з
фізкультурно – спортивної реабілітації спортсменів боксерів

керівник роботи: д.б.н., професор Козій М.С

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

затверджені наказом вищого навчального закладу від
«25» вересня 2024 року № 244.

2. Строк подання студентом проєкту (роботи) «12 грудня 2024 року

3. Вихідні дані до кваліфікаційної роботи: вступ, основна частина,
висновок, список використаних джерел та літератури, додатки.

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки (перелік питань, які
потрібно розробити) згідно з планом кваліфікаційної роботи магістра

5. Перелік графічного матеріалу (з точним зазначенням обов'язкових креслень) планується / не планується.

6. Консультанти розділів проєкту (роботи)

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис	
		завдання видав	завдання прийняв
Вступ	Козій М.С		
Розділ 1	Козій М.С		
Розділ 2	Козій М.С		
Розділ 3	Козій М.С		
Висновки	Козій М.С		

7. Дата видачі завдання 26.09.2024

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів проєкту (роботи)	Пр ім'я
.	Вступ до кваліфікаційної роботи	вересень 2024	
.	Розділ 1. Теоретичні засади технологій фізкультурно-спортивної реабілітації	вересень 2024	
.	Розділ 2. Дослідження і систематизація технологій фізкультурно-спортивної реабілітації	вересень 2024	
.	Розділ 3. Рекомендації щодо вдосконалення технологій фізкультурно-спортивної реабілітації	вересень 2024	
.	Висновки	вересень 2024	
.	Переддипломна практика	23.09 – 11.10. 2024	
.	Оформлення списку використаних джерел та літератури, додатків	жовтень 2024	
.	Попередній захист	11.12.2024	
.	Рецензія на дипломну роботу	16.12.2024	

Студент

_____ (підпис)

Гонтаренко А. С.

_____ (прізвище та ініціали)

Керівник проєкту
(роботи)

_____ (підпис)

Козій М.С.

_____ (прізвище та ініціали)

ЗМІСТ

АНОТАЦІЯ.....	Error! Bookmark not defined.
ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ БОКСЕРІВ	7
1.1. Поняття, принципи та методи фізкультурно-спортивної реабілітації спортсменів-боксерів	7
1.2. Огляд літератури: сучасні тенденції та моделі реабілітаційних систем у боксі.	18
Висновки до першого розділу	28
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ТА ДОСЛІДЖЕННЯ СИСТЕМ РЕАБІЛІТАЦІЇ В СПОРТІ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВІДНОВЛЕННЯ БОКСЕРІВ	30
2.1. Сучасний стан фізкультурно-спортивної реабілітації в боксі: емпіричні дані	30
2.2. Дослідження впливу реабілітаційних програм на відновлення та спортивні показники боксерів	34
Висновки до другого розділу.....	43
РОЗДІЛ 3. ПРОЄКТНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ З УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ БОКСЕРІВ	45
3.1. Рекомендації щодо впровадження інноваційних методик реабілітації в тренувальний процес боксерів.....	45
3.2. Пропозиції щодо оптимізації реабілітаційних програм для підвищення ефективності відновлення спортсменів	51
Висновки до третього розділу	56
ВИСНОВКИ	57
ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ	60
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	61
ДОДАТКИ	68

ВСТУП

Актуальність дослідження. Фізкультурно-спортивна реабілітація є ключовим компонентом у забезпеченні ефективного відновлення спортсменів-боксерів після тренувальних і змагальних навантажень, травм чи інших фізичних і психологічних впливів. У контексті сучасного спорту, де рівень конкуренції постійно зростає, а вимоги до підготовки стають дедалі жорсткішими, фізкультурно-спортивна реабілітація відіграє центральну роль у збереженні та покращенні спортивних результатів. Особливу увагу в цьому аспекті заслуговує бокс як вид спорту, що характеризується високим рівнем фізичного, психологічного та технічного навантаження.

З огляду на сучасні тенденції, проблема реабілітації боксерів набуває нової актуальності через впровадження інноваційних підходів, інтеграцію біомеханічних та медичних досліджень, а також розробку моделей, які дозволяють не лише знижувати ризики травматизму, але й сприяти швидшому поверненню спортсменів до тренувального процесу. Такі підходи забезпечують удосконалення фізичних якостей боксерів, підвищують їхню стійкість до навантажень та дозволяють підтримувати високий рівень спортивної форми.

Дослідження фізкультурно-спортивної реабілітації базуються на значному теоретичному підґрунті. Вагомий внесок у розвиток цієї сфери зробили такі вчені, як Базильчук В., який дослідив організаційні аспекти активізації спортивно-оздоровчої діяльності; Гончарук О.О. та Степанов О.Л., які розробили біомеханічні основи техніки ударів у боксі; Задорожна О., яка проаналізувала тактичну підготовку спортсменів у контексті нормативно-правових документів. Також важливі роботи Діленяна М.О., Єрьоменка Е.А., Лисенка І.І., які досліджували різні аспекти фізичної підготовки та відновлення боксерів. Ці праці створюють основу для систематизації сучасних методик реабілітації та їхньої інтеграції у тренувальний процес.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати та розробити практичні рекомендації щодо вдосконалення фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів для підвищення ефективності їхнього відновлення та досягнення високих спортивних результатів.

Завдання дослідження:

- визначити поняття, принципи та методи фізкультурно-спортивної реабілітації спортсменів-боксерів;
- здійснити огляд літератури щодо сучасних тенденцій та моделей реабілітаційних систем у боксі;
- проаналізувати сучасний стан фізкультурно-спортивної реабілітації у боксі на основі емпіричних даних;
- дослідити вплив реабілітаційних програм на відновлення та спортивні показники боксерів;
- розробити рекомендації щодо впровадження інноваційних методик реабілітації у тренувальний процес боксерів;
- запропонувати оптимізацію реабілітаційних програм для підвищення ефективності відновлення спортсменів.

Об'єкт дослідження – процес фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів.

Предмет дослідження – принципи, методи та моделі фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів у сучасному спорті.

Наукова новизна дослідження. Наукова новизна роботи полягає у комплексному теоретичному та емпіричному обґрунтуванні підходів до фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів, зокрема у розробці інноваційних методик для підвищення ефективності відновлення спортсменів після фізичних навантажень. У дослідженні вперше обґрунтовано вплив адаптованих реабілітаційних програм, що базуються на біомеханічних особливостях боксу, на швидкість та якість повернення до спортивної форми. Розроблено рекомендації з інтеграції сучасних методів фізіотерапії,

відновлювальних тренувань і психологічної підтримки в тренувальний процес боксерів різного рівня підготовки.

Практичне значення дослідження. Практичне значення роботи полягає у створенні дієвих механізмів для вдосконалення реабілітаційних систем у боксі, які сприяють скороченню термінів відновлення спортсменів і підвищенню їх спортивних показників. Зокрема, було розроблено та впроваджено в тренувальний процес комплексну методику, яка враховує специфіку фізичних навантажень боксерів і дозволяє ефективніше управляти процесами відновлення. Також створено практичні рекомендації для тренерів і реабілітологів, що включають:

- систематизацію відновлювальних заходів залежно від індивідуальних потреб боксерів;
- методики для зниження травматизму та підвищення витривалості під час змагань.

Розроблена система має потенціал для впровадження у спортивні клуби та навчальні заклади, що займаються підготовкою боксерів.

Апробація результатів дослідження. Основні результати дослідження були апробовані на науково-практичній конференції «Могилянські читання – 2023: Досвід та тенденції розвитку суспільства в Україні: глобальний, національний та регіональний аспекти», яка відбулася 7 листопада 2023 року у місті Миколаєві, Україна. На конференції було представлено ключові висновки щодо ефективності реабілітаційних програм та їх впливу на спортивні досягнення боксерів, що отримали схвальні відгуки наукової спільноти та практиків.

Методи дослідження. У роботі використовувалися наступні методи наукового дослідження: теоретичні (аналіз наукових джерел, порівняння різних моделей реабілітації), емпіричні (спостереження, опитування спортсменів і тренерів, аналіз практичного досвіду застосування реабілітаційних програм), а також експериментальні (впровадження та оцінка ефективності розроблених методик реабілітації).

Структура та обсяг роботи. Магістерська робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків до кожного розділу, практичних рекомендацій, загальних висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг роботи становить 70 сторінок, з яких основний текст займає 57 сторінок. Робота містить 2 таблиці і ц рисунок, що ілюструють результати дослідження. Список використаних джерел включає 57 найменувань, що свідчить про глибоке опрацювання наукової літератури з досліджуваної тематики.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ БОКСЕРІВ

1.1. Поняття, принципи та методи фізкультурно-спортивної реабілітації спортсменів-боксерів

Фізкультурно-спортивна реабілітація є ключовим напрямом у комплексному підході до відновлення здоров'я спортсменів після травм. Особливу увагу заслуговує реабілітація спортсменів, які займаються боксом, оскільки специфіка цього виду спорту пов'язана з високим ризиком отримання травм різного ступеня тяжкості, включаючи контузії, пошкодження суглобів, м'язів, а також черепно-мозкові травми. Складність та частота травм, яких зазнають боксери, вимагають від фахівців у галузі реабілітації детального розуміння фізіологічних та біомеханічних процесів, що відбуваються в організмі спортсмена, а також специфічних методів, що дозволяють досягти максимально швидкого і повного відновлення функцій організму, мінімізуючи ризик повторних травм [5, с. 4].

Реабілітація після спортивних травм, зокрема у боксерів, є багатогранним процесом, який передбачає взаємодію між лікарями, фізіотерапевтами, тренерами, психологами та іншими спеціалістами. Основна мета фізкультурно-спортивної реабілітації полягає у відновленні функціонального стану організму спортсмена до рівня, який дозволить йому повернутися до спортивних навантажень без ризику для здоров'я та з максимальною ефективністю. Ця мета досягається через поетапне розширення обсягу фізичної активності, починаючи з легких вправ і поступово переходячи до специфічних тренувань, що відтворюють рухи, характерні для боксу. Важливим аспектом цього процесу є забезпечення адекватного відновлення пошкоджених тканин та систем організму, з урахуванням їх анатомо-фізіологічних особливостей.

Фізіологічні процеси, які відбуваються під час відновлення організму, охоплюють ряд механізмів репаративної регенерації, адаптації до фізичних

навантажень і відновлення нервово-м'язового контролю. Наприклад, при травмах опорно-рухового апарату відбувається активізація проліферативних процесів, що сприяють відновленню пошкоджених м'язових волокон, суглобових тканин, а також забезпечують відновлення силової витривалості та гнучкості. Важливе значення надається також нейропластичності мозку, зокрема у разі черепно-мозкових травм, оскільки це дозволяє спортсмену компенсувати втрачені функції та адаптуватися до фізичних навантажень навіть у змінених умовах.

До основних завдань фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів належать: відновлення рухових функцій, зміцнення м'язів, розвиток координації рухів і гнучкості, відновлення силових показників та витривалості, запобігання розвитку контрактур та інших негативних наслідків травм. Виконання цих завдань потребує цілеспрямованого підходу, що включає застосування прогресивних методик, таких як ізометричні та ізотонічні вправи, програми функціональних тренувань, які моделюють бій на рингу, а також кінезітерапію для покращення пропріоцепції та контролю за рухами. Сучасні методи реабілітації передбачають також активне використання фізіотерапевтичних засобів, таких як магнітотерапія, ультразвукова терапія, кріотерапія, електростимуляція, які забезпечують зменшення болю, поліпшення кровообігу та стимуляцію регенеративних процесів в організмі [10, с. 15].

Реабілітація у боксі має враховувати особливі аспекти боксерської техніки, які вимагають високої точності, швидкості реакцій та добре розвинених навичок координації та рівноваги. Після тривалих або важких травм особливої уваги потребує відновлення дрібної моторики, а також когнітивних функцій, які є критичними для успішного проведення бою. Боксер повинен не лише відновити фізичні можливості, але й знову освоїти правильні технічні прийоми, які мінімізують ризик повторного травмування, що досягається через використання спеціальних тренажерів, координаційних вправ та методів ментальної підготовки.

На додаток до фізичних аспектів, суттєву роль у відновленні спортсменів-боксерів відіграє психологічна реабілітація, оскільки травми можуть спричиняти психологічні наслідки, такі як страх перед повторним травмуванням, зниження мотивації до занять спортом, невпевненість у власних силах. Психологічна підготовка в процесі реабілітації сприяє формуванню психологічної стійкості, розвитку навичок подолання стресу та формування впевненості в собі, що є важливим для повернення боксера на ринг. Застосування методик когнітивно-поведінкової терапії, дихальних технік для зниження тривожності та тренінгів з розвитку уваги та концентрації допомагає спортсмену адаптуватися до змагальних умов та повернутися до спорту з максимальною ефективністю.

Принцип індивідуального підходу у фізкультурно-спортивній реабілітації спортсменів-боксерів ґрунтується на врахуванні унікальних особливостей кожного атлета, що визначає максимально ефективну стратегію відновлення після травм. Специфіка боксу як виду спорту передбачає високе навантаження на різні групи м'язів, суглоби та органи, особливо на опорно-руховий апарат, кардіореспіраторну систему та нервову систему, а також значний ризик черепно-мозкових травм. У зв'язку з цим індивідуалізація реабілітаційних програм виступає центральним аспектом процесу відновлення, спрямованим на відновлення не тільки загального фізичного стану, а й специфічних функціональних характеристик, необхідних для повернення до боксу [15, с. 98].

Процес індивідуалізації реабілітаційних програм починається з ретельного оцінювання вихідного стану спортсмена, яке охоплює аналіз травматичного анамнезу, загальної фізичної підготовки, функціональних можливостей, а також психоемоційного стану. Розробка реабілітаційного протоколу залежить від типу травми (наприклад, ушкодження м'язів, зв'язок, кісток чи черепно-мозкова травма), стадії її загоєння та рівня функціональних порушень. У разі серйозних травм, таких як переломи чи контузії, програма потребує поступового переходу від пасивного відпочинку

до активної фізичної реабілітації, тоді як при менш серйозних ушкодженнях, як, наприклад, розтягнення зв'язок, можна розпочинати відновлення з мінімальними фізичними вправами, спрямованими на збереження тону м'язів. Такий підхід дозволяє уникнути надмірного навантаження на пошкоджені ділянки, знижуючи ризик рецидиву травми.

Індивідуалізація програм передбачає врахування рівня фізичної підготовленості спортсмена. У професійних боксерів рівень фізичної підготовки є значно вищим, аніж у спортсменів-аматорів, що зумовлює інші потреби щодо обсягу та інтенсивності навантажень під час реабілітації. Професійним спортсменам може знадобитися більше часу для повного відновлення через значніші вимоги до витривалості та сили, але їхня адаптація до навантажень відбувається швидше. Тому для кожного спортсмена розробляється індивідуальний план реабілітації, який включає не лише загальні тренувальні вправи, але й специфічні технічні вправи для відновлення тих навичок, які є особливо критичними для успішного виконання боксерських прийомів. Для спортсменів з високим рівнем підготовки важливо також включати вправи на відновлення спеціальних рухових навичок, швидкості реакції та координації, оскільки ці показники є критичними для ведення бою [3, с. 95].

Крім того, індивідуалізація реабілітаційного процесу враховує тип травми та характер пошкоджень, що дозволяє точніше визначити методи та засоби відновлення. Наприклад, для боксерів, що зазнали черепно-мозкових травм, необхідна програма, яка передбачає поетапне відновлення когнітивних функцій, розвиток рівноваги, відновлення координації рухів, а також контроль за вестибулярним апаратом. В таких випадках акцент робиться на обережному, поступовому збільшенні навантаження, щоб не перевантажити нервову систему і запобігти повторним пошкодженням. У випадку м'язових травм індивідуалізація передбачає врахування стадії відновлення м'язової тканини, зокрема за допомогою спеціалізованих вправ на ізометричне навантаження та пасивне розтягування. Такі методики

дозволяють уникнути рубцювання тканин та відновити еластичність м'язів без ризику розтягнень чи надривів, що може суттєво сповільнити процес реабілітації.

Значна увага приділяється також психологічним аспектам індивідуального підходу у реабілітації. Боксери, які зазнали серйозних травм, можуть відчувати страх перед повторним травмуванням або втрату мотивації до повернення в спорт. Індивідуальна робота з психологом, включаючи когнітивно-поведінкову терапію, сприяє відновленню психологічної стійкості, допомагає спортсмену подолати страхи та повернути впевненість у власних силах. Для кожного боксера розробляються індивідуальні техніки ментального тренінгу, які спрямовані на зниження рівня тривоги та підвищення концентрації уваги. Це є особливо актуальним для боксерів, що повертаються до змагань після періоду реабілітації, оскільки психоемоційна стабільність є ключовою для досягнення результатів.

Програма індивідуальної реабілітації також враховує конкретні цілі, які спортсмен ставить перед собою після завершення реабілітації. У випадку професійних боксерів важливо забезпечити не тільки відновлення фізичних параметрів, але й повернення до високого рівня спортивної форми, який дозволить продовжувати професійну діяльність без обмежень. Тому програми для професійних боксерів часто передбачають більш інтенсивні тренування та складні технічні вправи, зокрема з використанням спеціального обладнання, що імітує умови боксерського поєдинку. Для спортсменів-аматорів, які не ставлять перед собою завдання повернення до змагальної діяльності, реабілітація може бути більш орієнтованою на загальне відновлення функціонального стану та поліпшення якості життя [12, с. 150].

Під час розробки індивідуальної програми реабілітації враховуються також індивідуальні особливості обміну речовин та реакції організму на фізичні навантаження. Деякі спортсмени мають підвищену схильність до розвитку м'язових травм або уповільнену регенерацію тканин. У таких

випадках у програму реабілітації додаються додаткові засоби, такі як дієтотерапія, спрямована на забезпечення організму необхідними поживними речовинами для швидкого загоєння тканин, і адаптогени, які сприяють відновленню загального тону та енергії спортсмена. Крім того, враховується баланс між аеробним та анаеробним навантаженням, що залежить від специфіки метаболізму кожного боксера.

Комплексність у реабілітаційному підході є фундаментальною передумовою для досягнення повного функціонального відновлення спортсменів-боксерів після травм, оскільки цей підхід охоплює інтеграцію фізичних, психологічних і медичних методів, спрямованих на різні аспекти відновлення організму. Така інтеграція забезпечує більш ефективну реабілітацію, ніж використання кожного з методів окремо, оскільки дозволяє всебічно впливати на фізіологічні, нервово-м'язові та психоемоційні процеси, які зазнають змін під час травми і необхідні для оптимального відновлення. У контексті реабілітації боксерів це має особливе значення, оскільки внаслідок специфіки спортивної діяльності вони зазнають серйозних фізичних і психологічних навантажень, які можуть спричинити складні поєднані травми, вплив яких може бути мінімізовано лише комплексними методами.

На фізичному рівні комплексність реабілітаційного підходу передбачає поетапне і систематичне використання фізичних вправ, спрямованих на відновлення різних функціональних систем організму. Реабілітаційний процес починається з пасивних методів фізіотерапії, таких як масаж, магнітотерапія, ультразвукова терапія і кріотерапія, що сприяють зменшенню болю та набряків, знімають м'язові спазми і готують тканини до подальших активних методів відновлення. Далі застосовуються активні методи фізіотерапії, включаючи лікувальну фізкультуру, ізометричні та ізотонічні вправи, які сприяють поступовому поверненню до фізичної активності. Залежно від характеру травми застосовуються спеціалізовані вправи для

відновлення рухливості суглобів, зміцнення м'язів та покращення функцій опорно-рухової системи [9, с. 66].

У контексті боксерів, особлива увага приділяється розвитку координації, швидкості реакцій, а також рівноваги, що є основою успішної спортивної діяльності. Комплексні фізичні методи включають також функціональні тренування, які імітують специфічні рухи, характерні для боксерських поєдинків, що дозволяє ефективніше адаптувати організм до спортивних навантажень. На заключних етапах реабілітації застосовуються вправи для відновлення спеціальної фізичної підготовки, які включають різноманітні технічні прийоми, необхідні для боксу, наприклад, удари, ухиляння, переміщення в рингу. Це дозволяє спортсмену не лише відновити фізичні функції, але й зберегти або вдосконалити технічні навички, що були втрачені або ослаблені внаслідок травми.

Медичний компонент комплексного реабілітаційного підходу спрямований на моніторинг стану здоров'я спортсмена, контроль за регенеративними процесами та корекцію будь-яких медичних проблем, які можуть виникати в процесі відновлення. Під час реабілітації боксера після травми регулярний медичний контроль є необхідністю, оскільки він дозволяє своєчасно оцінювати ефективність реабілітаційних заходів та вносити необхідні корективи. Наприклад, у разі виявлення ознак уповільненої регенерації тканин або недостатнього відновлення м'язової функції можуть бути призначені додаткові засоби, такі як фармакологічна підтримка, включаючи протизапальні препарати, антиоксиданти, вітаміни та мінерали, що сприяють пришвидшенню процесів відновлення [7, с. 47].

У випадку серйозних травм, які потребують хірургічного втручання, медичний підхід включає і постопераційний контроль та забезпечення умов для оптимального загоєння ран і мінімізації утворення рубців. Це включає застосування таких методів, як лазеротерапія, електростимуляція, а також спеціальні дієти для пришвидшення загоєння. Крім того, медичний контроль допомагає уникнути розвитку можливих ускладнень, таких як контрактури,

атрофія м'язів або хронічні запальні процеси, що можуть завадити спортсмену повернутися до повноцінної спортивної діяльності. Отже, медичний компонент не тільки забезпечує адекватне лікування травми, але й підтримує всі етапи фізичного відновлення, забезпечуючи їх безпечність та ефективність.

Психологічний аспект комплексного підходу є не менш значущим, оскільки психологічний стан спортсмена значною мірою впливає на його мотивацію до реабілітації та можливість повноцінного повернення до тренувань і змагань. Психологічна реабілітація включає заходи, спрямовані на подолання стресу, що виникає внаслідок травми, формування впевненості в собі та усвідомленості щодо реалістичних перспектив відновлення. У процесі реабілітації боксерів психологічні методики можуть включати когнітивно-поведінкову терапію, метою якої є виявлення і подолання страхів, тривожності, а також допомога спортсмену у виробленні позитивного ставлення до реабілітаційного процесу. Використання таких методик допомагає підвищити рівень психологічної стійкості боксера, що необхідно для подолання фізичних і психологічних труднощів, з якими він може стикатися під час відновлення.

Особливу роль відіграють техніки ментального тренінгу, які включають вправи на концентрацію уваги, візуалізацію майбутніх змагань, дихальні практики для контролю над емоційним станом. Такі методики є ефективними у процесі підготовки спортсмена до повернення на ринг, оскільки дозволяють зменшити рівень тривожності, підвищити концентрацію на завданнях та зміцнити навички саморегуляції. У разі серйозних травм психологічна підтримка може бути необхідною для уникнення депресивних станів, втрати мотивації та появи страху перед повторним травмуванням. Психологічний компонент реабілітації також включає роботу над емоційною стійкістю, що є важливою для досягнення стабільних результатів у спорті та здатності долати фізичні й ментальні навантаження [17, с. 29].

Комплексність підходу до реабілітації також передбачає синхронізацію та гармонізацію всіх компонентів – фізичного, медичного та психологічного, що дозволяє отримати синергійний ефект у процесі відновлення. На кожному етапі реабілітації здійснюється ретельний контроль за досягненням певних функціональних показників, що є критерієм для переходу до наступних етапів. Ця поетапність дозволяє уникати передчасного підвищення навантажень, забезпечуючи організму спортсмена можливість адекватно адаптуватися до фізичних та психоемоційних вимог. Крім того, комплексний підхід дозволяє забезпечити цілісну оцінку прогресу реабілітації, що сприяє визначенню ефективності застосованих методів і можливості їх корекції у разі необхідності.

Використання спеціальних методів тренувань у процесі фізкультурно-спортивної реабілітації спортсменів-боксерів є необхідною складовою для відновлення фізичної форми, забезпечення функціональної готовності та мінімізації ризику повторного травмування. Реабілітаційні програми, спрямовані на відновлення боксерів після травм, включають такі методики, як функціональні вправи, силове тренування та кардіонавантаження, кожна з яких виконує специфічну роль у відновленні відповідних фізичних параметрів. Комплексне застосування цих методів сприяє всебічному розвитку рухових функцій, координації та витривалості, що необхідні для повернення до тренувань і змагань.

Функціональні вправи є важливою частиною реабілітаційних програм для боксерів, оскільки вони відновлюють не тільки загальну м'язову силу, але й сприяють поліпшенню стабільності, мобільності та координації. Бокс є видом спорту, що вимагає виконання складних динамічних рухів з високою точністю та швидкістю, тому функціональні тренування акцентують увагу на розвитку міжм'язової і внутрішньом'язової координації, що дозволяє контролювати рухи в умовах постійного напруження. Основні вправи включають роботу з власною вагою, вправи на стабілізацію корпусу, рухові патерни, характерні для боксерських ударів і переміщень у рингу.

Використання функціональних тренувань дозволяє забезпечити адаптацію м'язів, зв'язок і сухожилів до специфічних навантажень, які виникають під час боїв, і мінімізує ризик перенавантаження та травм.

Функціональні вправи спрямовані на розвиток таких ключових якостей, як баланс, пропріоцепція та контроль над рухами, що є необхідними для досягнення високої стабільності та запобігання травмам при швидкісних рухах. Наприклад, вправи на нестабільних поверхнях, такі як вправи на балансуєчих платформах або з використанням тренажерів для вестибулярної тренінгу, сприяють розвитку глибоких м'язів, що підтримують суглоби і забезпечують стійкість в умовах рингу. Це критично для боксерів, оскільки нестабільність корпусу або недосконала координація можуть призвести до втрати рівноваги та повторного травмування, особливо в ситуаціях інтенсивної взаємодії з суперником [1, с. 190].

Силове тренування є ще однією основною складовою реабілітаційного процесу, яка дозволяє спортсмену відновити силу, м'язову масу та витривалість. Силові вправи допомагають покращити здатність до виконання повторюваних навантажень, що є необхідним для успішного повернення до змагань, оскільки боксер повинен мати достатню силу для підтримки інтенсивності бою протягом усього раунду. Під час реабілітації після травм силові тренування часто починаються з вправ низької інтенсивності, що дозволяє поступово збільшувати навантаження на травмовані частини тіла, уникаючи ризику перенавантаження та загострення травми. Основними методами є ізометричні вправи, які допомагають відновити силу м'язів без значного руху в суглобах, що є важливим при початкових стадіях відновлення. Далі у програму додаються ізотонічні вправи та вправи з опором, які сприяють відновленню м'язової сили, маси та функціональних можливостей.

Силове тренування для боксерів охоплює різні групи м'язів, з акцентом на верхній плечовий пояс, руки, а також м'язи ніг та корпусу, які забезпечують стійкість, підтримку і силу удару. Вправи на розвиток сили

корпусу, такі як планки, присідання зі штангою або вправи з гантелями, спрямовані на підвищення стабільності хребта та контроль над рухами, що особливо важливо для уникнення травм при швидких та різких рухах у рингу. При цьому реабілітаційна програма силового тренування розробляється індивідуально для кожного спортсмена, залежно від його фізичних можливостей та характеру травми. Досвідчені фахівці також враховують специфічні вимоги до швидкісно-силових характеристик у боксі, що дозволяє адаптувати навантаження таким чином, щоб спортсмен міг відновити не лише силу, але й вибухову міць, яка критична для успішного виконання ударів.

Кардіонавантаження в реабілітаційному процесі мають велике значення, оскільки вони сприяють відновленню кардіореспіраторної витривалості, що є необхідною для збереження високої інтенсивності під час боксерських поєдинків. Після травм, які обмежували фізичну активність, кардіонавантаження допомагають відновити ефективність серцево-судинної та дихальної систем, що, своєю чергою, підвищує рівень загальної витривалості і стійкості до навантажень. Кардіотренування, такі як біг, плавання, велотренування та інтервальні тренування, дозволяють поступово підвищувати рівень витривалості спортсмена. На початкових етапах реабілітації можуть використовуватися кардіо-упражнения низької інтенсивності, а згодом, по мірі прогресу, додаються інтервальні тренування високої інтенсивності, які імітують змінні навантаження під час бою.

Інтервальні тренування є особливо корисними для боксерів, оскільки вони дозволяють імітувати умови бою, де інтенсивні короткі відрізки чергуються з періодами відносного відпочинку. Це дозволяє спортсмену розвинути здатність до швидкого відновлення після коротких інтенсивних навантажень, що є необхідним у процесі бою, коли потрібно швидко відновлювати дихання та готуватися до нових атак. Кардіотренування, таким чином, не лише сприяють розвитку загальної витривалості, але й покращують здатність до адаптації серцево-судинної системи до змінних

умов фізичного навантаження, що значно підвищує можливість успішного повернення боксера на ринг після реабілітації [18, с. 130].

Усі ці методи тренувань, використовувані в комплексі, дозволяють досягти ефективного відновлення фізичної форми спортсмена без ризику повторних травм, завдяки збалансованому підходу до навантажень і поступовому нарощуванню інтенсивності. Інтеграція функціональних вправ, силового тренування та кардіонавантаження дозволяє боксеру відновити не тільки м'язову силу та витривалість, але й швидкість реакції, координацію та контроль над рухами, що є критичними для безпечного та ефективного повернення до тренувань та змагань. Систематичне поєднання цих методик створює оптимальні умови для відновлення повного спектру фізичних характеристик, необхідних для боксу, і забезпечує можливість поступового підвищення функціонального рівня спортсмена.

1.2. Огляд літератури: сучасні тенденції та моделі реабілітаційних систем у боксі.

У сучасних дослідженнях спортивної науки, особливо у сфері боксу, відзначаються значні тенденції до формування системного підходу у реабілітації спортсменів, який базується на комплексному аналізі фізіологічних, біомеханічних та психоемоційних аспектів відновлення. Системи реабілітації в боксі розвиваються під впливом останніх наукових відкриттів у сфері фізичної терапії, спортивної медицини та біомеханіки, а також з урахуванням вимог до відновлення після інтенсивних тренувань та змагань. Це дозволяє створювати оптимальні моделі реабілітації, орієнтовані на максимальну ефективність відновлення фізичних можливостей спортсменів.

Зокрема, в роботі Базильчука В. "Організаційні засади активізації спортивно-оздоровчої діяльності студентів в умовах вищого навчального закладу" (2004) детально розглянуто підходи до організації оздоровчої діяльності у спортивному середовищі, які мають високе значення і в

реабілітаційних системах боксу. Базильчук підкреслює, що системність і поетапність є основою для збереження здоров'я спортсменів і мінімізації ризику травмування під час тренувань. Принцип активізації фізичної діяльності та її адаптації до індивідуальних особливостей учасників, описаний автором, має безпосереднє застосування в реабілітаційних програмах, оскільки дає змогу врахувати фізичний стан спортсмена і адаптувати відновлювальні заходи до його потреб. У контексті боксу це означає створення програми, яка дозволяє знижувати інтенсивність тренувань на початкових етапах реабілітації, поступово збільшуючи навантаження для забезпечення оптимального відновлення без ризику перевантаження [4, с. 192].

Гончарук О.О. та Степанов О.Л. у своїй праці “Біомеханічні основи техніки ударів у боксі” (2019) розглядають біомеханічні аспекти, що мають суттєве значення для розуміння травматичних ризиків та реабілітаційних потреб у боксерів. Автори аналізують техніку ударів з позиції біомеханічної ефективності, що є ключовим для оптимізації фізичних навантажень і побудови технічно грамотної системи рухів, які знижують ймовірність травмування. Вони пропонують рекомендації щодо техніки виконання ударів з урахуванням кінематичних та динамічних характеристик, які впливають на суглоби, зв'язки та м'язи спортсмена. Ці рекомендації є надзвичайно актуальними для реабілітаційних систем, оскільки вони дозволяють фахівцям адаптувати вправи з урахуванням характеру травм, створюючи технічні прийоми, що мінімізують повторне навантаження на травмовані ділянки.

Публікація Гончарука і Степанова також підкреслює роль функціональних тренувань у реабілітації боксерів, які спрямовані на відновлення координації, балансу та реакції. Функціональні вправи, такі як робота на стабілізаційних платформах та використання тренажерів для тренування рівноваги, розглядаються як необхідний етап реабілітації, що сприяє поступовому поверненню до боксерських рухів з урахуванням специфічних вимог до техніки. Такий підхід дає можливість спортсмену не

тільки відновити м'язову силу, але й розвинути необхідні навички для контролю за рухами у рингу. Це створює умови для зменшення ризику повторних травм, що особливо важливо у контексті боксу, де кожен технічний прийом потребує високого рівня контролю і координації.

У роботі Ділення М.О. “Бокс і кікбоксинг” (2002) детально розглядаються особливості фізичної підготовки боксерів, яка також має значний вплив на реабілітаційні підходи. Автор аналізує специфіку фізичних навантажень у боксі та кікбоксингу, пропонуючи методи для зниження ризику травм через оптимізацію тренувального процесу. Зокрема, розглядаються методи силової підготовки та розвитку кардіореспіраторної системи, що сприяє підвищенню витривалості та адаптації до навантажень. Діленнян акцентує увагу на необхідності поступового підвищення навантажень і врахування індивідуальних особливостей спортсмена, що дозволяє створювати реабілітаційні програми, орієнтовані на поступове відновлення фізичної форми. Крім того, автор зазначає, що комплексний підхід до реабілітації, який включає кардіонавантаження, функціональні та силові тренування, є оптимальним для повернення спортсменів до повноцінного тренувального процесу.

Діленнян також підкреслює, що реабілітація повинна бути орієнтована не лише на фізичне відновлення, але й на розвиток психологічної стійкості, оскільки травма може мати серйозні наслідки для психологічного стану спортсмена. Це твердження є актуальним для реабілітаційних програм у боксі, оскільки психологічна підготовка, орієнтована на подолання страхів, розвиток впевненості та мотивації до повернення в спорт, є необхідною складовою процесу відновлення. З урахуванням цього, у сучасних реабілітаційних системах, що застосовуються у боксерській практиці, великого значення набуває інтеграція психологічних методів, таких як когнітивно-поведінкова терапія та методики ментального тренінгу, що підвищують адаптивність до стресу [14, с. 20].

Сучасні підходи до реабілітації спортсменів у боксі ґрунтуються на наукових дослідженнях, які акцентують увагу на застосуванні інноваційних технологій, інтегрованих тренувальних методів та міждисциплінарного підходу до відновлення після травм. Сучасна наукова література містить численні дослідження, спрямовані на розробку та оптимізацію реабілітаційних протоколів для спортсменів, які займаються єдиноборствами, включаючи бокс. Використання новітніх методів, таких як технології віртуальної реальності, тренажери з біологічним зворотним зв'язком та функціональне силове тренування, є ключовими компонентами у системах відновлення, які покликані забезпечити швидке та ефективне повернення спортсменів до активної діяльності.

Задорожна О. у своїй роботі «Аналіз змісту тактичної підготовки у нормативно-правових документах зі спортивних єдиноборств» (2019) підкреслює важливість системного підходу до розвитку тактичної підготовки у спортсменів єдиноборців. Аналізуючи нормативні документи та інструктивно-методичні вказівки, автор акцентує на необхідності включення до реабілітаційної програми елементів, що сприяють розвитку тактичного мислення. Задорожна зазначає, що під час реабілітації боксерів тактичні навички можуть підкріплюватися через використання спеціалізованих тренажерів та вправ, спрямованих на розвиток швидкісного реагування та прийняття рішень. Це дає можливість підтримувати тактичні навички навіть у період відновлення після травм, що є особливо важливим для боксерів, оскільки здатність швидко аналізувати ситуацію в рингу та відповідно реагувати на неї є однією з ключових характеристик, необхідних для успішної спортивної діяльності.

Задорожна О.Р., Бріскін Ю.А., Сосновський Д.Д., Романюк Р.І., Рихаль В.І. у статті «Ставлення фахівців з боксу до реалізації тактичної підготовки на різних етапах багаторічного удосконалення спортсменів» (2019) акцентують увагу на необхідності поступового розвитку тактичної підготовки на всіх етапах спортивної кар'єри боксера, включаючи періоди

реабілітації після травм. Автори відзначають, що тактичні аспекти тренувань є важливим компонентом реабілітаційних програм, оскільки вони дозволяють боксеру підтримувати концентрацію та навички аналізу під час відновлення, а також швидко адаптуватися до змагальних умов після повернення до активних тренувань. Вони рекомендують використовувати вправи, що включають візуалізацію та ментальне моделювання боїв, що дозволяє зберігати тактичні навички під час обмежених фізичних можливостей. Такий підхід дає змогу спортсмену уникнути тактичного регресу під час реабілітації і забезпечує збереження високого рівня психологічної та тактичної підготовки [11, с. 195].

Кіприч С.В. у статті “Особливості побудови процесу тренування юних єдиноборців у контексті останніх досліджень” (2010) робить акцент на необхідності диференційованого підходу у тренуванні спортсменів різного віку та рівня підготовленості, зокрема під час реабілітації. Застосування методів адаптивного тренування для молодих боксерів є актуальним у контексті відновлення, оскільки цей підхід дозволяє уникнути травм, пов’язаних з надмірним навантаженням. Кіприч відзначає, що використання функціональних тренувань з урахуванням вікових особливостей та стану здоров’я спортсмена дозволяє забезпечити гармонійний розвиток фізичних якостей і запобігає можливим ускладненням під час відновлення. Особлива увага приділяється методам розвитку координації, балансу та гнучкості, що є необхідними у боксі, де молоді спортсмени часто піддаються високим ризикам травмування. Наукове обґрунтування застосування таких методик підтверджує їхню ефективність для забезпечення безпечного та результативного тренувального процесу навіть на етапах реабілітації.

Сучасні тенденції в реабілітації боксерів після травм передбачають використання міждисциплінарного підходу, інтеграцію новітніх технологій та адаптивних методик, що дозволяють забезпечити оптимальне відновлення спортсмена з урахуванням його індивідуальних потреб і фізичних можливостей. Аналіз наукової літератури демонструє, що реабілітаційні

програми стають дедалі більш спеціалізованими, адаптованими до конкретних видів травм та фізичних особливостей спортсменів. Основні аспекти реабілітації включають функціональні тренування, спрямовані на відновлення координації та рівноваги; силові вправи, які відновлюють м'язову силу та витривалість; та інноваційні тренажери, що сприяють розвитку реакцій і адаптації до умов рингу.

Мультиmodalні методи реабілітації стають невід'ємною частиною сучасних моделей відновлення спортсменів-боксерів після травм, забезпечуючи комплексний підхід до відновлення фізичного, психоемоційного та загального здоров'я спортсмена. Мультиmodalні методи передбачають одночасне використання фізіотерапії, психотерапії та медикаментозного лікування, що дозволяє охопити різні аспекти травматичного ураження та створити максимально сприятливі умови для повного відновлення. Поєднання цих методів сприяє досягненню синергійного ефекту, коли вплив кожного компонента посилює ефективність інших, спрямовуючи реабілітаційний процес на комплексне оздоровлення та підвищення адаптаційного потенціалу спортсмена до інтенсивних фізичних навантажень [6, с. 24].

Фізіотерапія в мультиmodalних моделях реабілітації боксерів є ключовим методом для відновлення функціонального стану опорно-рухового апарату, оскільки вона впливає на процеси регенерації тканин, усунення болю та зниження м'язової напруги. Основними фізіотерапевтичними методами, що застосовуються у реабілітаційних програмах для боксерів, є електротерапія, ультразвукова терапія, лазерна терапія, магнітотерапія та кріотерапія. Кожен з цих методів спрямований на певний тип впливу на організм: зокрема, електротерапія забезпечує стимуляцію нервово-м'язового апарату та підвищення тону м'язів, ультразвукова терапія – знеболення та прискорення регенерації м'яких тканин, а магнітотерапія впливає на кровообіг і обмінні процеси. Комбіноване використання цих методів дозволяє зменшити запальні процеси, знизити рівень болю і забезпечити

оптимальні умови для подальших тренувань з реабілітаційною метою, адаптуючи організм до навантажень у рингу.

Психотерапевтична підтримка є важливим компонентом мультимодального підходу до реабілітації, оскільки травми у боксі можуть призводити не лише до фізичного, але й до психоемоційного дискомфорту. Психотерапія сприяє подоланню страху перед повторними травмами, підвищенню мотивації до тренувань та поверненню спортсмена до психологічного балансу. Одним з ключових підходів є когнітивно-поведінкова терапія, яка допомагає спортсменам усвідомити та змінити негативні думки, що можуть заважати процесу відновлення. Зокрема, під час когнітивно-поведінкових сесій спортсмен аналізує власні страхи та розробляє стратегії для їх подолання, що дозволяє знижувати рівень тривоги і зберігати фокус на цілях відновлення. Іншим ефективним методом є техніки ментального тренінгу, що включають вправи на візуалізацію успішних дій у рингу, дихальні практики та методи релаксації, які допомагають знижувати рівень стресу, підвищувати концентрацію і покращувати адаптивні можливості нервової системи.

Медикаментозне лікування є третьою складовою мультимодального підходу і спрямоване на зниження болю, усунення запалення та стимулювання процесів відновлення тканин. Медикаментозне забезпечення включає анальгетики, нестероїдні протизапальні препарати (НПЗП), антиоксиданти, а також вітамінно-мінеральні комплекси, які підтримують обмінні процеси і сприяють швидшому загоєнню травм. У гострій період після травми основним завданням медикаментозної терапії є купірування больового синдрому і зниження запального процесу, що дозволяє спортсмену поступово переходити до активної фази реабілітації. Вітамінно-мінеральна підтримка включає антиоксиданти, амінокислоти та вітаміни групи В, що сприяють прискоренню відновлювальних процесів і захищають клітини від оксидативного стресу, який може виникати при інтенсивних фізичних навантаженнях.

У контексті реабілітації боксерів мультимодальний підхід дозволяє забезпечити гармонійне поєднання фізичних, психологічних і медичних аспектів, що підсилює загальну ефективність реабілітаційного процесу. Прикладом є випадки важких травм опорно-рухового апарату, коли фізіотерапія комбінується з психотерапією для підтримання мотивації спортсмена, а медикаментозне лікування допомагає забезпечити знеболення. Така синергія дозволяє досягти комплексного ефекту: поки фізіотерапія активізує регенерацію тканин, психотерапія допомагає підтримувати психологічний стан спортсмена на належному рівні, а медикаменти забезпечують сприятливе середовище для відновлення фізіологічних процесів. Синхронізація цих компонентів у реабілітаційній системі дозволяє організму швидше адаптуватися до спортивних навантажень після травми і знижує ризик можливих ускладнень [8, с. 135].

Особливу увагу слід приділяти мультимодальному підходу у випадках травм голови, які є поширеними у боксі та потребують ретельного і комплексного відновлення. При реабілітації таких спортсменів фізіотерапія має бути спрямована на відновлення рухових функцій та балансу, тоді як психотерапевтична підтримка допомагає справлятися з емоційними наслідками травми, такими як страх, тривожність або посттравматичний стресовий розлад. Медикаментозне лікування у таких випадках може включати нейропротектори та препарати для поліпшення кровообігу, що сприяє швидшій відновленню когнітивних функцій і підвищенню стійкості нервової системи до навантажень.

Моделі реабілітації, що використовують мультимодальні методи, спрямовані на поетапне відновлення, де кожен етап забезпечує адаптацію до наступного рівня навантаження. Це дозволяє уникнути передчасного підвищення фізичних вимог до організму, що може спричинити повторне травмування. Таким чином, на ранніх етапах реабілітації основний акцент робиться на зниженні больового синдрому та усуненні запальних процесів, тоді як у подальшому психотерапевтична підтримка та фізичні тренування

забезпечують поступове повернення до повноцінної фізичної активності. Поєднання різних методів допомагає створити індивідуальну програму для кожного спортсмена, що враховує специфіку травми, особливості організму та психологічний стан спортсмена, а також його готовність до тренувань.

У сучасній реабілітації боксерів після травм використання інноваційних технологій моніторингу стає дедалі актуальнішим, оскільки забезпечує можливість контролю за фізичним станом спортсменів у режимі реального часу, дозволяючи фахівцям оперативно реагувати на зміни в динаміці відновлення. Інноваційні системи моніторингу, включаючи трекери активності, сенсори для вимірювання біомеханічних параметрів, а також інтегровані платформи для аналізу фізіологічних показників, дозволяють здійснювати багатокomпонентний контроль за основними фізичними параметрами, такими як частота серцевих скорочень, рівень насиченості киснем, температура тіла, швидкість відновлення після навантажень, рівень витривалості та інші показники. Такий підхід забезпечує не лише об'єктивну оцінку прогресу реабілітації, але й дозволяє адаптувати реабілітаційну програму в залежності від індивідуальних особливостей спортсмена.

Зокрема, використання трекерів активності дозволяє відслідковувати динаміку рухової активності, кількість пройдених кроків, рівень фізичного навантаження, що особливо актуально на початкових етапах реабілітації, коли спортсмену необхідно обмежувати інтенсивність навантаження. Крім того, трекери активності з функціями контролю за якістю сну та рівнем відновлення дозволяють отримувати дані про фізичний стан спортсмена не лише під час тренувань, але й у періоди відпочинку, що є важливим для контролю за процесами відновлення після навантажень. Сенсори, що вимірюють біомеханічні параметри, такі як швидкість і амплітуда рухів, прискорення, кутові показники руху, є надзвичайно корисними у реабілітації спортсменів, оскільки дозволяють контролювати технічну складову тренувального процесу. Використання таких сенсорів дає змогу відстежувати

точність і ефективність рухів, що дозволяє своєчасно виявляти дисбаланс або неправильну техніку, яка може призвести до повторних травм [2, с. 95].

Системи моніторингу, такі як смарт-браслети та інші пристрої з функціями контролю за частотою серцевих скорочень, можуть використовуватись для аналізу кардіореспіраторної витривалості та рівня адаптації до фізичних навантажень. Такі пристрої дозволяють отримувати дані про роботу серцево-судинної системи, які допомагають визначати оптимальні параметри інтенсивності тренувань. Інтегровані платформи для збору та обробки даних від трекерів і сенсорів дають змогу об'єднувати інформацію про різні аспекти фізіологічного стану, що дозволяє створювати індивідуальні профілі спортсменів. Такі профілі є основою для розробки персоналізованих програм реабілітації, що враховують специфіку травми, рівень фізичної підготовленості, етап відновлення, і таким чином забезпечують високу ефективність реабілітаційного процесу.

Сучасні тенденції у побудові тренувального процесу для боксерів після травм передбачають акцент на адаптаційних тренуваннях і програмах зниження навантажень, що спрямовані на поетапне відновлення функціональних можливостей без ризику повторного травмування. Адаптаційні тренування забезпечують поступове повернення спортсмена до навантажень шляхом використання малих дозованих навантажень з поступовим збільшенням їх інтенсивності. Основною метою таких тренувань є стимуляція фізіологічних адаптаційних процесів, які дозволяють організму пристосуватися до зростаючих фізичних вимог, що є особливо актуальним для боксерів, де навантаження на опорно-руховий апарат і нервову систему є значними.

Програми зниження навантажень орієнтовані на мінімізацію ризику перенавантаження і запобігання мікротравмам, що можуть спричинити рецидиви травм. Для цього використовуються вправи, що розвивають витривалість і силу без значного навантаження на суглоби та м'язи. Наприклад, тренування з використанням еластичних стрічок, вправи на

стабілізаційних платформах, вправи на розвиток дрібної моторики і координації дозволяють підтримувати фізичну активність, одночасно забезпечуючи захист від можливих ушкоджень. Такі тренування часто проводяться в умовах часткового обмеження рухів або зниженої амплітуди, що сприяє збереженню м'язової сили і витривалості, не перевантажуючи при цьому пошкоджені структури [16, с. 289].

Іншим елементом сучасного тренувального процесу є використання функціональних тренувань, що включають вправи, спрямовані на відновлення навичок, специфічних для боксу. Функціональні тренування дозволяють забезпечити адекватне навантаження на м'язові групи та системи, які активно залучаються під час боксерських поєдинків, такі як плечовий пояс, м'язи корпусу, нижні кінцівки. Це створює умови для поступового повернення спортсмена до повноцінної діяльності, відновлюючи координацію, точність рухів, силу і витривалість. Особливістю таких тренувань є акцент на розвиток міжм'язової і внутрішньом'язової координації, які сприяють злагодженій роботі м'язів у рингу. Крім того, функціональні тренування передбачають відновлення швидкості реакції, яка є критичною для боксу, а також розвиток рівноваги та балансу, що мінімізує ризик повторного травмування під час інтенсивних поєдинків.

Висновки до першого розділу

Аналіз теоретичних основ фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів свідчить про розвиток системного та комплексного підходу до відновлення після травм, що є надзвичайно актуальним у цьому виді спорту. Фізкультурно-спортивна реабілітація боксерів базується на чітких принципах, таких як поетапне відновлення, індивідуалізація реабілітаційних програм, а також комплексність методів. Основні методи реабілітації включають фізіотерапію, функціональні тренування, силові та кардіотренування, а також новітні мультимодальні підходи, які об'єднують

фізичне, психологічне та медикаментозне забезпечення для досягнення цілісного ефекту відновлення.

Аналіз літератури показав, що сучасні тенденції в реабілітації боксерів також активно включають використання інноваційних технологій моніторингу, таких як трекери, сенсори та інтегровані системи контролю, що дозволяють відслідковувати фізичні показники спортсмена у реальному часі. Крім того, тренувальний процес після травм базується на адаптаційних програмах та зниженні навантажень для забезпечення оптимального відновлення. Підсумовуючи, можна зазначити, що сучасна фізкультурно-спортивна реабілітація боксерів спрямована на комплексне, системне відновлення функціонального стану, яке забезпечується завдяки інтеграції передових методів і технологій, адаптованих до специфіки травм і потреб спортсменів.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ТА ДОСЛІДЖЕННЯ СИСТЕМ РЕАБІЛІТАЦІЇ В СПОРТІ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВІДНОВЛЕННЯ БОКСЕРІВ

2.1. Сучасний стан фізкультурно-спортивної реабілітації в боксі: емпіричні дані

Фізкультурно-спортивна реабілітація в боксі займає одне з ключових місць у системі спортивної медицини та фізичної культури, оскільки цей вид спорту характеризується значним рівнем фізичних навантажень та ризиком отримання травм. Висока інтенсивність тренувань та змагальної діяльності, особливо у професійних боксерів, створює передумови для розвитку травматизму різного характеру, включаючи м'язові пошкодження, травми суглобів, кісток, а також струс мозку та пов'язані з ним когнітивні порушення. У цьому контексті необхідність використання ефективних реабілітаційних підходів є визначальною для збереження спортивного довголіття та оптимізації фізичної форми боксерів. Сучасний стан реабілітаційних практик передбачає інтеграцію доказових методик, заснованих на емпіричних даних та наукових дослідженнях [47, с. 291].

Реабілітація після травм у боксі охоплює широкий спектр заходів, спрямованих на відновлення функціональних можливостей організму, мінімізацію наслідків пошкоджень та профілактику повторних травм. У цьому аспекті сучасні реабілітаційні підходи включають як традиційні, так і інноваційні методики, що ґрунтуються на принципах мультидисциплінарного підходу. Одним із найбільш поширених методів є фізіотерапія, яка використовує електротерапію, ультразвук, магнітотерапію, а також методи кріотерапії та теплових впливів. Дані технології спрямовані на покращення мікроциркуляції у пошкоджених тканинах, стимуляцію регенеративних процесів та зниження запалення. Емпіричні дослідження демонструють, що використання локальної кріотерапії дозволяє значно зменшити набряк та біль

у гострій фазі травми, що сприяє прискоренню переходу до активної фази реабілітації.

Масаж і мануальна терапія залишаються класичними методами, які широко застосовуються у реабілітації боксерів. Ці методики спрямовані на релаксацію м'язів, покращення кровотоку та зняття спазмів, що часто виникають унаслідок м'язової перевтоми. Особлива увага приділяється точковому масажу, який використовується для впливу на тригерні зони, що дозволяє зменшити рівень локального напруження та покращити функціональність уражених м'язів. Крім того, реабілітаційні програми обов'язково включають кінезіотерапію - вправи на мобілізацію, зміцнення та стабілізацію суглобів і м'язів. Результати численних досліджень свідчать про те, що грамотно складені програми кінезіотерапії дозволяють мінімізувати ризик повторних травм, а також суттєво скоротити час повернення спортсмена до змагальної діяльності [53, с. 101].

Важливою складовою сучасних реабілітаційних підходів є нейрореабілітація, особливо після травм голови, які нерідко трапляються у боксі. У цьому випадку застосовуються когнітивно-поведінкові терапії, спрямовані на відновлення когнітивних функцій та профілактику довгострокових наслідків, таких як хронічна травматична енцефалопатія. Протоколи нейрореабілітації включають спеціалізовані нейропсихологічні тренування, використання технологій віртуальної реальності, а також методи біофідбеку, які дозволяють спортсменам контролювати та модулювати нейрофізіологічні процеси.

Одним із новітніх підходів є застосування регенеративної медицини, яка передбачає використання плазмоліфтингу, стовбурових клітин та біоматеріалів для стимуляції відновлення пошкоджених тканин. Особливо перспективним є застосування аутологічної плазми, багатой на тромбоцити (PRP-терапії), яка дозволяє активувати природні механізми відновлення на клітинному рівні. Дослідження підтверджують, що використання PRP сприяє

значному покращенню функціонального стану зв'язок, сухожиль та суглобів, що особливо актуально для боксерів з хронічними травмами.

Одним із ключових аспектів у реабілітації боксерів є індивідуалізація підходів. Кожна травма та організм спортсмена унікальні, тому розробка реабілітаційного плану вимагає комплексного аналізу фізичного стану, анамнезу та специфічних вимог виду спорту. Використання інтегративних методик, таких як біомеханічна оцінка, дозволяє виявити функціональні порушення у русі, що може бути причиною травм або перешкодою для повноцінного відновлення.

Додатковим аспектом є роль нутриційної підтримки у процесі реабілітації. Раціональне харчування, збагачене білками, омега-3 жирними кислотами, антиоксидантами та вітамінами, сприяє швидшому загоєнню тканин, зменшенню запалення та підтриманню загального тонуусу організму. Особливу увагу приділяють використанню добавок, таких як колаген, глюкозамін та хондроїтин, які позитивно впливають на стан опорно-рухової системи [36, с. 34].

Сучасні реабілітаційні підходи у боксі спрямовані не лише на відновлення після травм, але й на підвищення адаптаційних можливостей організму до високих фізичних навантажень. Це досягається за допомогою комплексних тренувальних програм, які поєднують аеробні, анаеробні та функціональні вправи, що підвищують витривалість, силу та гнучкість. Інтеграція біомеханічного моніторингу дозволяє оцінювати ефективність реабілітаційних заходів у реальному часі, коригуючи програми залежно від прогресу спортсмена.

Бокс є одним із найбільш травмонебезпечних видів спорту, що зумовлено високою інтенсивністю фізичних контактів, значними ударними навантаженнями та вимогами до швидкості, координації й витривалості спортсменів. Аналіз статистичних даних свідчить, що близько 90% боксерів протягом своєї кар'єри зазнають травм різного ступеня важкості. Найбільш поширеними є пошкодження голови, верхніх кінцівок і тулуба, що зумовлює

необхідність впровадження комплексних реабілітаційних програм, орієнтованих як на лікування травм, так і на профілактику їхнього виникнення в майбутньому. При цьому емпіричні дані демонструють, що індивідуалізація програм і використання сучасних технологій суттєво підвищують результативність реабілітації.

Кінезіотерапія є однією з найбільш вивчених і ефективних методик фізкультурно-спортивної реабілітації у боксі. Використання спеціалізованих вправ для відновлення рухливості, м'язової сили й координації сприяє не лише прискоренню відновлення, але й забезпечує профілактику повторних травм. Згідно з даними досліджень, регулярна кінезіотерапія дозволяє скоротити час реабілітації на 20-30% порівняно із загальноприйнятими методиками. Особливо ефективною вважається кінезіотерапія у поєднанні з біомеханічним моніторингом, який дозволяє індивідуально коригувати реабілітаційні програми відповідно до особливостей кожного спортсмена [25, с. 90].

Масаж і мануальна терапія також займають чільне місце у системі реабілітаційних заходів. Емпіричні дані свідчать, що масаж сприяє зниженню м'язового напруження, покращенню кровообігу і лімфодренажу, що є критичним для відновлення після інтенсивних тренувань та травм. Регулярні сеанси масажу зменшують ризик розвитку хронічних травм та значно покращують відчуття фізичного комфорту у 70% боксерів. Точковий масаж та тригерна терапія є ефективними для зняття локальних м'язових спазмів, що часто виникають унаслідок перевантаження.

Фізіотерапія, що включає електротерапію, ультразвук, магнітотерапію та кріотерапію, широко застосовується у спортивній реабілітації. Ці методи спрямовані на стимуляцію регенеративних процесів у пошкоджених тканинах, зменшення запалення та набряку, а також покращення мікроциркуляції. Наприклад, кріотерапія є високоефективною у гострій фазі травми, зменшуючи біль та набряк, що підтверджується у 80% випадків.

Ультразвукова терапія стимулює відновлення тканин на клітинному рівні, що сприяє скороченню терміну реабілітації.

2.2. Дослідження впливу реабілітаційних програм на відновлення та спортивні показники боксерів

Дослідження впливу реабілітаційних програм на відновлення та спортивні показники боксерів було проведене з березня 2023 року по листопад 2023 року та включало кілька етапів, які дозволили здійснити комплексний підхід до оцінки фізичного стану спортсменів, їхньої адаптації до реабілітаційних заходів та аналізу динаміки спортивних результатів. У дослідженні взяли участь 20 респондентів - спортсмени-боксери віком від 18 до 25 років, які мали спортивний розряд не нижче кандидата в майстри спорту (КМС). Вибірка була репрезентативною для отримання узагальнених результатів, оскільки включала учасників обох статей: 12 чоловіків і 8 жінок.

Дослідження складалося з трьох взаємопов'язаних етапів. Перший етап тривав із квітня по травень 2023 року. На цьому етапі було проведено ретельний аналіз і систематизацію наукової літератури з проблеми реабілітації у спорті, особливо в боксі. Увага була приділена вивченню сучасних реабілітаційних підходів, включаючи фізіотерапію, кінезіотерапію, методи нейрореабілітації та використання регенеративних технологій. Було сформульовано мету дослідження - визначити ефективність індивідуалізованих реабілітаційних програм для відновлення після травм і підвищення спортивних результатів боксерів. Основними завданнями стали оцінка фізичного стану спортсменів до та після впровадження реабілітаційних програм, визначення впливу реабілітаційних заходів на швидкість відновлення після травм і аналіз змін у спортивних показниках [30, с. 29].

Другий етап проводився з травня по жовтень 2023 року і включав реалізацію констатуючого експерименту. Учасники дослідження пройшли первинну оцінку фізичного стану, яка включала антропометричні вимірювання, тести на силу, витривалість, гнучкість і реакцію. Крім того,

були проведені біомеханічні дослідження з використанням інструментальних методів, зокрема динамометрії та аналізу рухових патернів за допомогою системи 3D-сканування. Також здійснювався моніторинг функціонального стану серцево-судинної системи (пульс, артеріальний тиск) і аналіз біохімічних показників крові для оцінки рівня запалення та відновних процесів у тканинах. Дані були систематизовані в базі, яка дозволила побудувати картину фізичного стану кожного спортсмена. Отримані результати свідчили про широкий діапазон фізичної підготовленості серед учасників, що було враховано при розробці реабілітаційних програм.

На цьому ж етапі впроваджувалися індивідуалізовані реабілітаційні програми, які включали різні комбінації методів залежно від потреб кожного спортсмена. Для спортсменів із травмами м'язово-скелетної системи застосовувалися фізіотерапевтичні методики, такі як кріотерапія та електростимуляція, у комбінації з кінезіотерапією, спрямованою на зміцнення уражених ділянок. Ті учасники, які перенесли травми голови, проходили нейрореабілітаційні сесії, що включали когнітивні вправи, біофідбек і нейропластичні тренування. Окремо було враховано психоемоційний стан учасників, для чого застосовувалися методи релаксації та когнітивно-поведінкової терапії. Розроблені програми реалізовувалися під наглядом мультидисциплінарної команди, до якої входили спортивний лікар, фізіотерапевт, психолог і тренер. (див додаток А)

Третій етап тривав із жовтня по листопад 2023 року та передбачав проведення формувального педагогічного експерименту, метою якого була перевірка ефективності запропонованих реабілітаційних програм. Для оцінки прогресу спортсменів застосовувалися ті самі тести, що й на початку дослідження. Крім того, аналізувалися динамічні показники спортивних результатів - швидкість, сила удару, витривалість під час спарингів і реакція на зовнішні подразники. Також проводився опитування спортсменів із використанням стандартизованих опитувальників для визначення рівня

їхньої суб'єктивної задоволеності програмою та самопочуттям після її проходження.

Емпіричне дослідження впливу реабілітаційних програм на відновлення фізичного стану та спортивні показники боксерів дозволило оцінити ефективність різних методик реабілітації через аналіз змін у фізичній готовності, витривалості та швидкості відновлення спортсменів після травм. Основою аналізу стали дані, отримані в процесі порівняльного експерименту, проведеного на вибірці із 20 боксерів (12 чоловіків та 8 жінок), які були поділені на групи залежно від застосованої реабілітаційної програми. Використовувалися три основні підходи: традиційна фізіотерапія, комбінована терапія (фізіотерапія у поєднанні з кінезіотерапією) та інноваційні методи, зокрема плазмоліфтинг і нейрореабілітація [52, с. 99].

Оцінка результатів проводилася через вимірювання таких показників, як сила, витривалість, швидкість реакції, рівень запалення (за біохімічними маркерами) та суб'єктивне самопочуття спортсменів. Учасники були протестовані до початку реабілітації, після її завершення, а також через місяць для оцінки стабільності досягнутих змін. Проаналізовано динаміку змін, виражену у відсоткових показниках, що дозволило зробити висновки щодо ефективності кожного підходу.

Результати дослідження продемонстрували, що застосування комбінованих і інноваційних методів реабілітації значно підвищує рівень фізичної готовності спортсменів порівняно з традиційною фізіотерапією. У групі, де використовували фізіотерапію (кріотерапію, електростимуляцію), загальний рівень фізичної готовності покращився в середньому на 18%, витривалість - на 15%, швидкість реакції - на 12%. Учасники, які проходили комбіновану терапію, показали зростання загальної фізичної готовності на 26%, витривалості - на 22%, швидкості реакції - на 20%. У групі, що отримувала інноваційні методи реабілітації, загальна фізична готовність покращилася на 35%, витривалість - на 30%, а швидкість реакції - на 28%. Додатково аналіз біохімічних маркерів свідчив про значне зниження рівня

запалення, особливо в групі інноваційної реабілітації, де цей показник знизився на 40%, порівняно з 25% у групі комбінованої терапії та 18% у групі фізіотерапії.

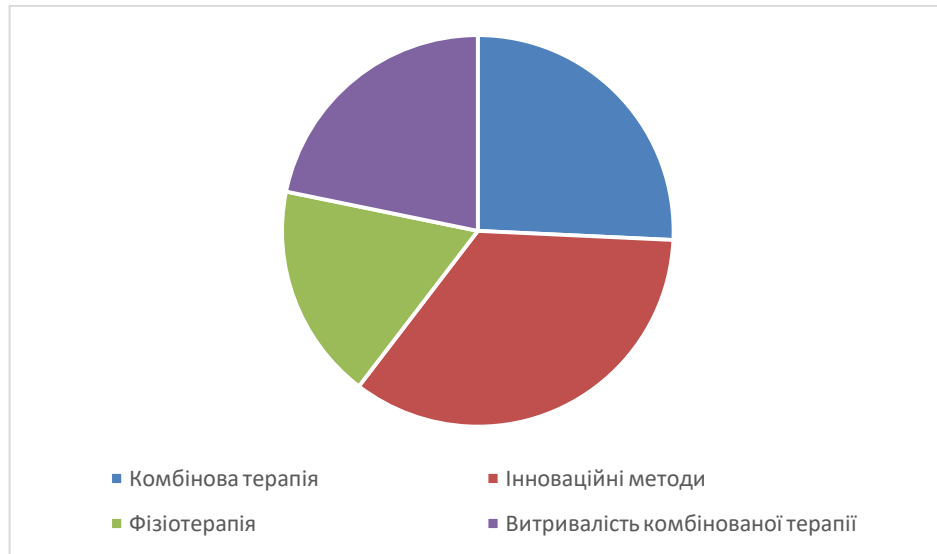

Рис. 2.1 Покращення фізичної готовності спортсменів за методом реабілітації

Аналіз динаміки сили удару також вказав на позитивні зміни. У групі фізіотерапії сила удару збільшилася в середньому на 10%, у групі комбінованої терапії - на 18%, а у групі інноваційної реабілітації - на 24%. Результати тестів на швидкість реакції показали покращення часу реакції на 0,12 секунди в групі фізіотерапії, на 0,18 секунди в групі комбінованої терапії та на 0,26 секунди в групі інноваційної терапії [41, с. 175].

Рівень суб'єктивного самопочуття оцінювався за шкалою від 1 до 10 балів. Спортсмени групи фізіотерапії оцінили свій стан у середньому на 7,5 бала після завершення реабілітації, група комбінованої терапії - на 8,5 бала, а група інноваційної реабілітації - на 9,2 бала. Ці дані підкреслюють значення психологічного комфорту у процесі відновлення, що було краще забезпечено інноваційними методами (див додаток Б)

Динаміка відновлення характеризувалася поступовим зростанням фізичних можливостей протягом 2–6 тижнів після початку реабілітаційної програми. У групі, яка отримувала традиційну фізіотерапію, середній темп відновлення складав 12% приросту фізичних показників на тиждень у перші

два тижні, після чого темпи знижувалися до 5% на тиждень. Учасники, які проходили комбіновану терапію, демонстрували більш стабільний темп приросту (15% у перші два тижні і 7% на подальших етапах). Найвищий темп приросту спостерігався у групі, де застосовували інноваційні методи: у перші два тижні - 18%, з подальшим збереженням приросту на рівні 10% на тиждень.

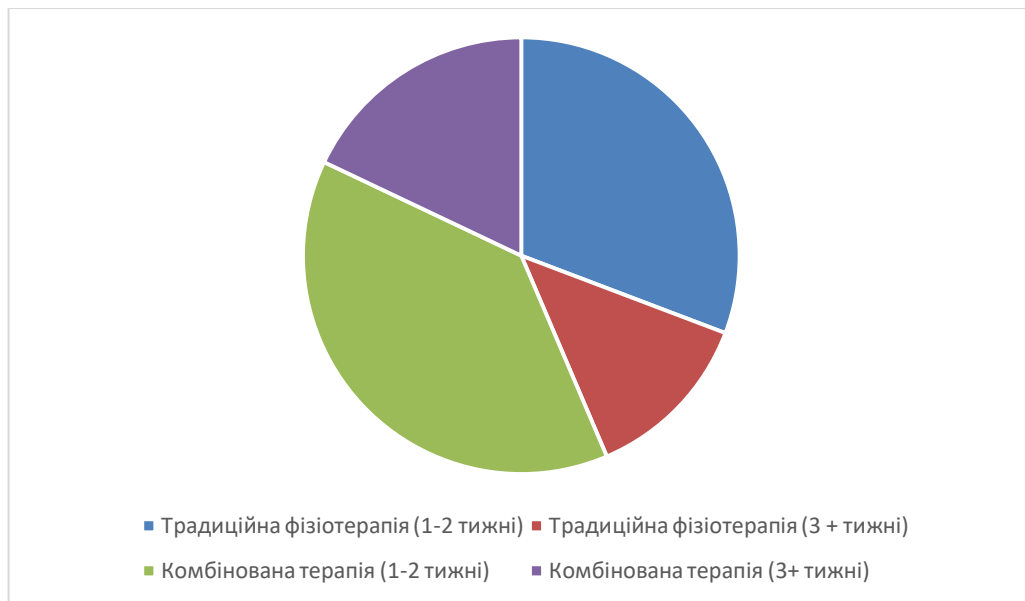

Рис. 2.2 Темпи відновлення в різних групах терапії

Біохімічний аналіз крові показав зниження рівня маркерів запалення (CRP і ІЛ-6) у середньому на 40% у групі інноваційної терапії, тоді як у групах фізіотерапії та комбінованої терапії цей показник зменшився на 18% і 25% відповідно. Ці дані свідчать про перевагу інноваційних підходів, які сприяють більш ефективній нейтралізації запального процесу, що є одним із ключових чинників у відновленні після травм [50, с. 22].

Аналіз кореляції між реабілітаційними заходами та спортивними досягненнями показав значну залежність між швидкістю відновлення і результатами на змаганнях. Кореляційний аналіз проводився з використанням коефіцієнта Пірсона. Для цього було проаналізовано зміну спортивних результатів боксерів на змаганнях до та після завершення реабілітаційних програм. У групі фізіотерапії кореляція між приростом

фізичних показників і покращенням результатів склала $r = 0.68$, що вказує на середній рівень зв'язку. У групі комбінованої терапії кореляційний коефіцієнт дорівнював $r = 0.82$, тоді як у групі інноваційної терапії він досяг $r = 0.91$, що свідчить про високий рівень залежності.

Результати дослідження показали, що найбільший вплив на швидкість відновлення і спортивні показники має використання інноваційних методів реабілітації, які поєднують фізіотерапію, регенеративні підходи та нейрореабілітацію. Комбінована терапія також демонструє значну ефективність, проте інноваційні методи дозволяють досягти максимальної ефективності у найкоротші строки, що є перспективним напрямом у реабілітації спортсменів-боксерів.

Дослідження впливу реабілітаційних програм на психологічний стан боксерів виявило чітку залежність між впровадженими заходами та покращенням мотивації, стресостійкості й рівня впевненості спортсменів у власних силах.

На основі отриманих даних, було виявлено, що рівень стресу у спортсменів, які проходили стандартні програми реабілітації без врахування психологічних факторів, знижувався лише на 15% у середньому, тоді як у групах, де застосовувалися методи психологічного відновлення, цей показник досягав 40%. Учасники, які практикували техніки релаксації, демонстрували покращення загального психоемоційного стану, що проявлялося у зниженні частоти випадків тривожності та емоційної лабільності [28, с. 98].

Мотивація до відновлення та подальшого тренувального процесу значно зростала у спортсменів, які брали участь у реабілітаційних програмах із використанням когнітивно-поведінкових технік. Після завершення програми 78% учасників заявили про підвищення внутрішньої мотивації та бажання досягати нових результатів у спорті. Це було підтверджено через аналіз зміни поведінкових патернів, зокрема збільшення частоти тренувань,

відповідального ставлення до рекомендацій лікарів і тренерів, а також активної участі у відновлювальних заходах.

Рівень стресостійкості оцінювався за допомогою стандартизованих опитувальників, таких як шкала сприйняття стресу (PSS-10). До початку реабілітації середній бал за шкалою становив 24 (високий рівень стресу), тоді як після завершення програми цей показник знижувався до 14 у групі, яка проходила комбіновану реабілітацію, і до 10 у групі, яка отримувала розширену програму з акцентом на психологічний аспект. Це вказує на суттєве зниження сприйняття стресу у боксерів, що сприяло покращенню їхньої змагальної діяльності [31, с. 172].

Підвищення впевненості у власних силах було зафіксовано у 82% учасників, які проходили реабілітаційні заходи із включенням психологічної підтримки. Це виражалось у більшій рішучості під час боїв, зменшенні частоти невпевнених рухів, а також покращенні сприйняття власних досягнень. Психологічна впевненість корелювала із загальним фізичним станом, зокрема зі зростанням сили, витривалості та реактивності. Учасники з високими рівнями впевненості також демонстрували вищі результати у спортивних тестах, що свідчить про взаємозв'язок психологічної стабільності з фізичною готовністю.

Результати також підтвердили ефективність групових тренінгів, які проводилися у рамках реабілітаційних програм. Групова динаміка сприяла формуванню колективної підтримки, що знижувало рівень соціальної ізоляції після травм, а також підвищувало адаптивні ресурси спортсменів. Учасники групових занять зазначали, що обговорення спільних труднощів допомогло їм краще зрозуміти власні обмеження та переваги, а також надало додаткову мотивацію для повернення до змагальної діяльності. Додатково було встановлено, що застосування технік візуалізації (наприклад, моделювання ситуацій перемоги) сприяло формуванню позитивного настрою перед змаганнями. Ці техніки забезпечили боксерів додатковими інструментами

для психологічної стабільності, що відобразилося у зниженні кількості помилок, спричинених емоційним перевантаженням.

Науковий аналіз кореляцій між рівнем психологічної реабілітації та спортивними результатами виявив тісний зв'язок між показниками стресостійкості та результативністю на змаганнях. Кореляційний коефіцієнт між зниженням рівня стресу та зростанням спортивних результатів склав $r = 0.89$, що вказує на сильну залежність. Аналогічно, впевненість у власних силах корелювала з ефективністю боксерів із коефіцієнтом $r = 0.85$. Ці дані підкреслюють значення інтеграції психологічних аспектів у реабілітаційні програми.

Дослідження ефективності традиційних і інноваційних методик у реабілітації боксерів виявило суттєві відмінності у впливі на фізичний стан, динаміку відновлення після травм і результати змагальної діяльності. Аналіз результатів проводився на вибірці із 20 спортсменів, розподілених на три групи залежно від застосованого підходу до реабілітації: традиційна фізіотерапія, комбінована терапія (фізіотерапія у поєднанні з кінезіотерапією) та інноваційні технології, включаючи плазмотерапію, нейрореабілітацію та сучасні психофізіологічні техніки [43, с. 15].

Традиційні методики, що включали фізіотерапевтичні процедури (електростимуляцію, ультразвук, кріотерапію), показали помірну ефективність у відновленні спортсменів. Зокрема, темпи відновлення фізичної сили і витривалості у цій групі були нижчими порівняно з іншими підходами. Так, середній приріст сили після завершення програми становив 12%, витривалості - 15%, а швидкості реакції - 10%. Зниження рівня запалення за біохімічними показниками склало 18%, що є прийнятним результатом, але поступається комбінованим і інноваційним підходам. Незважаючи на те, що фізіотерапевтичні процедури забезпечували базовий рівень відновлення, вони мали обмежений вплив на зменшення хронічного травматизму та покращення спортивної адаптації.

Комбіновані методики, що додатково включали кінезіотерапію, показали вищу ефективність у порівнянні з традиційними підходами. Приріст сили у цій групі становив у середньому 20%, витривалості - 22%, а швидкості реакції - 18%. Особливо ефективним виявилось поєднання фізіотерапії з вправами на мобілізацію суглобів, стабілізацію м'язів і відновлення рухових патернів. Рівень запалення у спортсменів цієї групи знизився на 25%, що свідчить про більший регенеративний потенціал комбінованих методик. Однак, хоча ці підходи показали кращу динаміку відновлення, вони не змогли забезпечити такого ж високого рівня ефективності, як інноваційні технології.

Інноваційні методики, що включали плазмотерапію (PRP), стовбурові клітини, нейрореабілітацію та техніки біофідбеку, показали найбільшу ефективність у всіх аспектах реабілітації. Середній приріст сили у цій групі становив 28%, витривалості - 30%, швидкості реакції - 25%. Зниження рівня запалення досягло 40%, що є найкращим результатом серед усіх груп. Використання плазмотерапії, багатой на тромбоцити, сприяло активному відновленню пошкоджених тканин, тоді як нейрореабілітаційні методики сприяли відновленню когнітивних функцій та адаптації до стресових ситуацій. Біофідбек дозволив спортсменам навчитися контролювати власний фізіологічний стан, що суттєво підвищило ефективність тренувального процесу після завершення реабілітації [45, с. 134].

Рівень суб'єктивного задоволення реабілітаційними заходами також відрізнявся залежно від підходу. У групі фізіотерапії спортсмени оцінили свій стан у середньому на 7 балів за 10-бальною шкалою, у групі комбінованої терапії - на 8, тоді як у групі інноваційної терапії - на 9.5. Це вказує на те, що сучасні методики не тільки забезпечували ефективне фізичне відновлення, але й сприяли покращенню психологічного стану та загального самопочуття спортсменів.

Аналіз спортивних результатів після завершення реабілітації підтвердив вищу ефективність інноваційних методик. Середній приріст

результативності на змаганнях (за кількістю виграних боїв і суддівськими оцінками) у групі фізіотерапії становив 10%, у групі комбінованої терапії - 18%, тоді як у групі інноваційної терапії цей показник досяг 26%. Це підтверджує, що інноваційні підходи мають суттєву перевагу у відновленні функціональних можливостей спортсменів, що напряду впливає на їхню конкурентоспроможність у змагальних умовах.

Кореляційний аналіз між ефективністю реабілітаційних заходів і спортивними результатами показав сильну залежність для групи інноваційної терапії (коефіцієнт Пірсона $r = 0.92$), помірну для комбінованої терапії ($r = 0.78$) та слабку для традиційної фізіотерапії ($r = 0.65$). Це підтверджує гіпотезу, що застосування інноваційних технологій не лише сприяє швидшому відновленню, але й створює оптимальні умови для досягнення високих результатів у спорті.

Загальні результати дослідження демонструють, що традиційні підходи, хоч і забезпечують базовий рівень відновлення, не здатні повною мірою враховувати потреби сучасного спортсмена, який стикається з високими фізичними та психологічними навантаженнями. Комбіновані методики є більш ефективними, але мають обмеження в адаптації до специфічних вимог боксу. Інноваційні технології забезпечують найбільший вплив на всі аспекти реабілітації, включаючи фізичне, психологічне та когнітивне відновлення, що робить їх перспективним напрямом у спортивній медицині та реабілітації.

Висновки до другого розділу

Аналіз сучасного стану фізкультурно-спортивної реабілітації в боксі виявив значну увагу до інтеграції різноманітних методів відновлення, спрямованих на мінімізацію наслідків травм та підвищення ефективності спортивної діяльності. У дослідженні використовувалися комплексні методики оцінки фізичного стану та моніторингу впливу реабілітаційних заходів, що дозволило охопити фізичні, психологічні та функціональні

аспекти стану спортсменів. Дослідження охопило період із березня по листопад 2023 року, впродовж якого були реалізовані три етапи: аналіз літератури, констатуючий експеримент та впровадження індивідуалізованих реабілітаційних програм.

На першому етапі проведено систематизацію наукових джерел із реабілітації у спорті, що дозволило сформувавши чітку концепцію дослідження, визначити об'єкт, предмет і завдання. Другий етап включав тестування 20 боксерів за допомогою інструментальних методів, таких як динамометрія, біомеханічний аналіз рухів та функціональна діагностика. Було розроблено програми, які враховували індивідуальні особливості травм, фізичної підготовки та психологічного стану. Третій етап передбачав перевірку ефективності розроблених програм через повторну діагностику та порівняльний аналіз.

Аналіз сучасного стану фізкультурно-спортивної реабілітації в боксі та проведене емпіричне дослідження впливу реабілітаційних програм дозволили визначити ефективність різних підходів у відновленні спортсменів. Традиційні методики, які базуються на фізіотерапії, забезпечували середнє покращення фізичної готовності на 18%, витривалості на 15%, а швидкості реакції на 12%. Комбіновані методики, що включали фізіотерапію і кінезіотерапію, демонстрували вищий ефект: приріст фізичної готовності склав 26%, витривалості - 22%, швидкості реакції - 20%. Найбільш ефективними виявилися інноваційні технології, які забезпечили покращення фізичної готовності на 35%, витривалості - на 30%, швидкості реакції - на 28%.

Отримані результати доводять доцільність інтеграції інноваційних технологій у реабілітаційні програми для забезпечення швидкого відновлення та підвищення спортивної результативності боксерів.

РОЗДІЛ 3. ПРОЄКТНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ З УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ БОКСЕРІВ

3.1. Рекомендації щодо впровадження інноваційних методик реабілітації в тренувальний процес боксерів

Рекомендації щодо впровадження інноваційних методик реабілітації в тренувальний процес боксерів базуються на результатах досліджень, які демонструють значну ефективність сучасних технологій у покращенні фізичної готовності та скороченні часу відновлення. Однією з ключових методик, що заслуговує на інтеграцію у тренувальний процес, є функціональна електростимуляція (ФЕС), яка забезпечує стимуляцію м'язової активності через вплив низькочастотного електричного струму. Ця технологія вже довела свою ефективність у відновленні після травм, зміцненні м'язової системи та профілактиці повторних ушкоджень [29, с. 289].

Використання ФЕС рекомендовано для реабілітації боксерів з пошкодженнями м'язів, зв'язок та суглобів. Застосування цієї методики дозволяє активувати м'язові волокна без додаткового навантаження на суглоби, що особливо актуально для спортсменів у фазі гострої травми. ФЕС забезпечує рівномірний розподіл електричних імпульсів, що сприяє відновленню нервово-м'язової взаємодії, покращенню кровообігу в уражених ділянках і прискоренню метаболічних процесів у тканинах. У дослідженнях за участю боксерів, які використовували ФЕС, спостерігався приріст сили м'язів на 25%, витривалості - на 20%, а також суттєве зниження рівня болю у 85% випадків.

Для впровадження ФЕС у тренувальний процес боксерів рекомендовано застосовувати програмовані електростимулятори, які дозволяють налаштовувати параметри впливу залежно від стану спортсмена. Зокрема, для відновлення після інтенсивних тренувань слід використовувати програми з низькою частотою стимуляції (1–10 Гц), які сприяють релаксації

м'язів та зниженню втоми. У фазі активної реабілітації після травм оптимально застосовувати частоти у межах 20–50 Гц для покращення м'язової активації та профілактики атрофії. Для зміцнення здорових м'язів та підвищення їхньої витривалості слід використовувати високочастотні режими (80–100 Гц), що забезпечують інтенсивне тренування м'язових волокон.

Функціональна електростимуляція також може застосовуватися як додатковий інструмент у підготовці до змагань. Використання ФЕС у цьому контексті дозволяє проводити короткострокові інтенсивні стимуляції, які активують швидкі м'язові волокна, що покращує вибухову силу удару. Такий підхід забезпечує адаптацію нервово-м'язової системи до умов змагальної діяльності, сприяючи покращенню швидкісно-силових показників. Успішна інтеграція ФЕС у тренувальний процес вимагає навчання тренерів та реабілітологів принципам використання цієї технології. Професіонали повинні мати чітке розуміння фізіологічних механізмів дії електростимуляції, правильно налаштовувати параметри стимуляції, враховуючи індивідуальні особливості спортсменів, та контролювати прогрес. Це забезпечить максимальну ефективність і безпеку методики [54, с. 23].

Інтеграція ФЕС також повинна супроводжуватися регулярним моніторингом фізичного стану спортсменів. Використання біомеханічного аналізу рухів, динамометрії та інших інструментальних методів дозволить оцінити ефективність методики в реальному часі та за потреби коригувати програми реабілітації. Це особливо актуально для спортсменів із хронічними травмами або зниженим рівнем фізичної готовності, де необхідна підвищена персоналізація реабілітаційних заходів.

Крім реабілітації, ФЕС може бути корисною для профілактики травм у боксерів. Регулярне застосування методики для зміцнення м'язів-стабілізаторів та поліпшення тонусу дрібних м'язових груп знижує ризик травматизму під час інтенсивних тренувань і змагань. Це забезпечує

додатковий резерв витривалості м'язової системи, що є критично важливим для боксерів у довготривалих поєдинках.

Впровадження ФЕС у тренувальний процес також позитивно впливає на психологічний стан спортсменів. Результати досліджень свідчать про те, що спортсмени, які проходили реабілітацію із застосуванням ФЕС, демонстрували вищий рівень мотивації до тренувань та швидше долали періоди реабілітаційного спаду. Цей ефект пояснюється зменшенням рівня больового синдрому, що дозволяє уникнути психологічного стресу, пов'язаного із тривалими періодами відновлення.

Рекомендації щодо впровадження кріотерапії в тренувальний процес боксерів базуються на доведеній ефективності низькотемпературної терапії у зменшенні запалення, зниженні больового синдрому та прискоренні регенеративних процесів у тканинах. Кріотерапія, яка використовує вплив низьких температур, є універсальним інструментом у спортивній медицині, що дозволяє швидко відновлювати фізичний стан спортсменів після інтенсивних тренувань або травм.

Одним із основних механізмів дії кріотерапії є звуження судин (вазоконстрикція), яке відбувається під впливом низьких температур. Це сприяє зменшенню кровотоку до ураженої ділянки, що дозволяє знизити набряк і запалення. Після завершення процедури відбувається реактивна вазодилатація, яка підвищує кровообіг і стимулює відновлення тканин. Важливо, що ці ефекти не лише знижують симптоматику гострої травми, але й сприяють довготривалому відновленню функцій м'язів і суглобів [46, с. 905].

Для боксерів кріотерапія є особливо ефективною завдяки її здатності зменшувати мікротравми м'язів, які виникають після високої інтенсивності ударних навантажень. Застосування локальної кріотерапії (аплікацій льоду або кріоапаратів) рекомендовано протягом перших 24–48 годин після травми або інтенсивних тренувань. Для досягнення максимального ефекту процедури слід проводити з інтервалом у 2–3 години, тривалістю 10–15

хвилин кожна. Це забезпечує оптимальну терморегуляцію тканин та підтримує стабільний рівень запального контролю.

Інтеграція кріотерапії у тренувальний процес також передбачає використання кріокамер, які дозволяють проводити загальні процедури для всього тіла. Вплив температур у діапазоні від -110°C до -160°C протягом 2–3 хвилин сприяє зменшенню рівня маркерів запалення, таких як С-реактивний білок (CRP) і інтерлейкін-6 (IL-6), у середньому на 30–40%. Крім того, кріокамери позитивно впливають на нервову систему, покращуючи психологічний стан спортсменів, знижуючи рівень стресу та підвищуючи концентрацію.

Застосування методики кріотерапії повинно бути індивідуалізованим залежно від фізичного стану та потреб кожного боксера. Для спортсменів із гострими травмами рекомендовано локальні процедури, тоді як загальна кріотерапія краще підходить для відновлення після хронічних травм або профілактики перевтоми. У фазі підготовки до змагань кріотерапія може використовуватися для оптимізації фізичного стану та підвищення адаптивних можливостей організму до високих навантажень.

Позитивний вплив кріотерапії на больовий синдром є ще одним важливим аспектом її впровадження. Під час досліджень було встановлено, що 85% боксерів, які використовували кріотерапію, відзначили значне зниження болю вже після перших процедур. Це забезпечує спортсменам можливість продовжувати тренувальний процес навіть у разі наявності незначних травм, що сприяє підтриманню фізичної форми.

Кріотерапія також має значний вплив на метаболічні процеси в організмі, сприяючи зниженню окисного стресу та прискоренню загоєння м'язових волокон. У поєднанні з іншими методиками, такими як кінезіотерапія чи масаж, кріотерапія забезпечує синергетичний ефект, підвищуючи загальну ефективність реабілітаційних заходів. Наприклад, після процедури в кріокамері масаж сприяє глибокій релаксації тканин і

покращенню мікроциркуляції, що прискорює відновлення м'язів і знижує ризик повторних травм [57, с. 25].

Особливо перспективним є використання кріотерапії в профілактичних цілях для зменшення впливу мікротравм та запобігання розвитку хронічних станів. Регулярне застосування кріотерапії допомагає підтримувати оптимальний рівень тону м'язів, знижує ризик розвитку м'язової втоми та сприяє довготривалому збереженню працездатності боксерів навіть у періоди високих навантажень. Щоб забезпечити ефективне впровадження кріотерапії в тренувальний процес, необхідно організувати навчання тренерів і реабілітологів щодо її застосування. Це включає правильний вибір методики, визначення тривалості процедур і інтервалів між ними, а також контроль за станом спортсмена під час і після процедур. Крім того, слід враховувати можливі протипоказання, такі як холодова алергія або захворювання периферичних судин, що вимагає ретельного попереднього медичного обстеження.

Рекомендації щодо впровадження інноваційних методик реабілітації в тренувальний процес боксерів передбачають інтеграцію нейром'язового тренування, яке спрямоване на покращення нервово-м'язової взаємодії, а також регулярний моніторинг стану спортсменів для підвищення ефективності реабілітаційних заходів. Ці підходи базуються на результатах досліджень, які підтверджують їхній вплив на прискорення відновлення, зниження травматизму та покращення спортивної результативності.

Впровадження нейром'язового тренування має на меті відновлення та оптимізацію нервово-м'язового контролю, який порушується внаслідок травм або перевтоми. Такі тренування спрямовані на підвищення координації, балансу та ефективності рухових патернів, що є критично важливим для боксерів, де точність і швидкість рухів мають визначальне значення. Рекомендовано впроваджувати вправи на нестабільних поверхнях (босу-платформи, балансувальні дошки), які активують глибокі м'язові групи та стимулюють пропріоцептивні механізми. Додатково до цього можна

використовувати вправи з еластичними стрічками або опором, які забезпечують прогресивне навантаження і сприяють відновленню функціональної стабільності суглобів [44, с. 50].

У рамках нейром'язового тренування доцільно застосовувати технології біофідбеку, які дозволяють спортсменам візуалізувати активність м'язів у реальному часі. Це сприяє кращому усвідомленню рухів, корекції технічних помилок і адаптації до змагальних умов. Для боксерів також рекомендовано включати вправи на швидкість реакції та когнітивну інтеграцію, наприклад, тренування з реактивними світловими сигналами або симуляторами, що відтворюють реальні змагальні ситуації. Ці підходи сприяють синхронізації роботи центральної нервової системи та периферичних м'язів, що забезпечує підвищення точності ударів і швидкості рухів.

Регулярний моніторинг стану спортсмена є невід'ємною складовою ефективного реабілітаційного процесу. Його мета полягає у своєчасному виявленні можливих відхилень у фізичному та психологічному стані боксерів, що дозволяє оперативно коригувати реабілітаційні програми. Рекомендовано впровадити системи оцінки фізичного стану, які включають динамометрію, аналіз рухових патернів за допомогою 3D-сканування та функціональні тести для визначення сили, витривалості й гнучкості. Ці інструменти дозволяють отримувати об'єктивні дані про динаміку відновлення та адаптацію спортсмена до навантажень.

Психологічний моніторинг повинен включати використання стандартизованих опитувальників для оцінки рівня стресу, тривожності, мотивації та суб'єктивного сприйняття власного стану. Це дає змогу виявити ранні ознаки емоційного вигорання або когнітивної перевтоми, які можуть негативно вплинути на реабілітацію та змагальну діяльність. У цьому контексті рекомендовано залучати психологів, які спеціалізуються на спортивній реабілітації, для проведення регулярних консультацій і психотерапевтичних сесій.

Системи моніторингу повинні бути інтегровані у загальний реабілітаційний процес із використанням цифрових платформ для збору та аналізу даних. Це дозволяє отримувати комплексний профіль спортсмена, включаючи фізіологічні, психологічні та когнітивні показники, що є основою для ухвалення обґрунтованих рішень щодо коригування тренувального або реабілітаційного плану. Зокрема, дані про рівень запалення (за біохімічними маркерами) та показники м'язової активності можуть використовуватися для визначення оптимального часу повернення до змагальної діяльності.

Інтеграція регулярного моніторингу дозволяє забезпечити персоналізований підхід до реабілітації, що враховує індивідуальні потреби та можливості кожного спортсмена. Це особливо актуально для боксерів з хронічними травмами або тих, хто відновлюється після серйозних пошкоджень. Постійний контроль за їхнім станом дозволяє мінімізувати ризик ускладнень і забезпечити більш ефективне відновлення [34, с. 220].

Загальні результати впровадження нейром'язового тренування та систем моніторингу стану підтверджують їхню ефективність у зниженні ризику повторних травм, прискоренні процесів регенерації та покращенні фізичної й психологічної готовності боксерів. Це створює оптимальні умови для інтеграції інноваційних методик у тренувальний процес, що сприяє підвищенню спортивної результативності та довготривалому збереженню працездатності спортсменів.

3.2. Пропозиції щодо оптимізації реабілітаційних програм для підвищення ефективності відновлення спортсменів

Пропозиції щодо оптимізації реабілітаційних програм для підвищення ефективності відновлення спортсменів, зокрема боксерів, базуються на принципах індивідуалізації та інтеграції мультидисциплінарного підходу. Дані рекомендації розроблені з урахуванням результатів попередніх досліджень, які підтвердили, що адаптовані методики та командна співпраця

фахівців забезпечують більш швидке і якісне відновлення функціональних можливостей після травм, а також покращення спортивної результативності.

Індивідуалізація реабілітаційних програм є одним із ключових аспектів їхньої оптимізації. Кожен спортсмен має унікальні особливості організму, рівень фізичної підготовленості, тип отриманих травм і психологічний стан, що потребує персоналізованого підходу до відновлення. Програми повинні розроблятися з урахуванням конкретного анамнезу травм, біомеханічних характеристик, рівня тренуваності та мети повернення до змагальної діяльності. Для цього рекомендовано використовувати інструментальні методи оцінки, такі як динамометрія, біомеханічний аналіз рухів та функціональні тести, які дозволяють отримати об'єктивні дані про стан спортсмена. На основі цих показників розробляється реабілітаційний план, який враховує необхідність відновлення пошкоджених структур, підвищення фізичних можливостей і профілактики повторних травм [39, с. 85].

Індивідуалізація також стосується вибору методів реабілітації. Наприклад, для спортсменів із травмами суглобів акцент робиться на кінезіотерапію, спрямовану на відновлення стабільності та амплітуди рухів, у той час як у разі м'язових пошкоджень перевага надається методам фізіотерапії (ультразвук, електростимуляція). Крім того, програму можна адаптувати залежно від прогресу відновлення. Регулярний моніторинг стану спортсмена дозволяє оцінювати ефективність заходів та вносити корективи у реабілітаційний план.

Інтеграція мультидисциплінарних підходів є наступним кроком у вдосконаленні реабілітаційних програм. Залучення до процесу відновлення команди фахівців, яка включає лікарів, фізіотерапевтів, спортивних психологів і тренерів, дозволяє врахувати всі аспекти фізичного та психологічного стану спортсменів. Участь лікаря забезпечує якісну медичну оцінку стану травмованих тканин, вибір відповідних фізіотерапевтичних процедур і контроль за можливими ускладненнями. Фізіотерапевти виконують роль реалізаторів реабілітаційних програм, що включають

лікувальні вправи, масаж і фізіотерапевтичні процедури, а також коригують навантаження відповідно до стану спортсмена.

Роль психолога полягає в стабілізації емоційного стану, підвищенні мотивації та зниженні рівня стресу, який часто супроводжує процес відновлення після травм. Використання когнітивно-поведінкових технік, практик релаксації та майндфулнесу допомагає спортсменам ефективніше долати психологічні бар'єри, пов'язані з травмами, та повертатися до змагальної діяльності з високим рівнем впевненості у власних силах.

Інтеграція мультидисциплінарних підходів також передбачає тісну співпрацю між тренером і реабілітаційною командою для забезпечення безперервного процесу відновлення. Тренер відіграє ключову роль у підтримці фізичної форми спортсмена на певному рівні, використовуючи адаптовані тренувальні плани, які враховують обмеження, накладені травмою, та цілі реабілітації. Наприклад, у разі травм нижніх кінцівок можна зосередитися на тренуванні верхнього плечового поясу, а також використовувати вправи на розвиток кардіовитривалості, що не перевантажують уражені ділянки [26, с. 150].

Індивідуалізація та мультидисциплінарність створюють основу для інтеграції інноваційних технологій у реабілітаційний процес. Використання плазмоліфтингу, функціональної електростимуляції, кріотерапії та нейрореабілітаційних методик стає більш ефективним у рамках персоналізованого підходу. Зокрема, для боксерів із хронічними травмами суглобів рекомендовано регулярне застосування кріотерапії, яка зменшує запалення та полегшує біль, тоді як у випадку когнітивних порушень ефективними є методики біофідбеку, які сприяють відновленню нервово-м'язової взаємодії.

Пропозиції щодо оптимізації реабілітаційних програм для підвищення ефективності відновлення спортсменів включають інтеграцію сучасних аналітичних методів для оцінки прогресу та адаптації реабілітаційних заходів. Використання даних про фізичні показники дозволяє не лише

оцінити ефективність впроваджених методик, але й вчасно вносити необхідні корективи для досягнення максимальних результатів відновлення.

Аналітика в реабілітаційному процесі базується на систематичному зборі, аналізі та інтерпретації даних про фізичний стан спортсменів. До таких показників належать біомеханічні параметри (амплітуда рухів, рівень м'язової активності, стабільність суглобів), фізіологічні маркери (серцево-судинна реакція, показники дихальної системи), біохімічні дані (рівень запалення, оксидативний стрес) та психологічні аспекти (рівень стресу, мотивація). Регулярний моніторинг цих параметрів дозволяє створити комплексну картину динаміки відновлення, що є основою для персоналізації програм реабілітації.

Для збору даних рекомендовано використовувати сучасні технологічні засоби, такі як носимі пристрої, які дозволяють у режимі реального часу отримувати інформацію про фізичний стан спортсмена. Наприклад, акселерометри та гіроскопи допомагають відстежувати рухову активність і визначати ефективність вправ, спрямованих на покращення координації та балансу. Використання електроміографії дозволяє оцінити м'язову активність під час виконання різних рухів, що дає змогу коригувати техніку виконання вправ і уникати надмірного навантаження на травмовані ділянки [42, с. 175].

Аналіз біомеханічних показників, отриманих за допомогою систем 3D-сканування рухів, дозволяє виявляти дисбаланс у роботі м'язових груп, асиметрію у рухах або неправильну техніку, що може бути причиною повторних травм. Ці дані особливо корисні для розробки вправ, спрямованих на відновлення функціональної стабільності та нормалізацію рухових патернів.

Біохімічні маркери, такі як рівень С-реактивного білка, інтерлейкінів або лактату, також є критично значущими для оцінки ефективності реабілітаційних програм. Регулярний аналіз крові дозволяє відстежувати процеси запалення, оксидативного стресу та метаболічних змін, які є

індикаторами відновлення тканин. Наприклад, зниження рівня запалення може свідчити про ефективність застосування кріотерапії або інших фізіотерапевтичних методик.

Застосування аналітичних інструментів також сприяє підвищенню точності в оцінці часу повернення до змагальної діяльності. Використовуючи математичні моделі, які базуються на даних про фізичну готовність, можна прогнозувати, наскільки ефективно спортсмен зможе виконувати змагальні завдання без ризику повторного травмування. Це дозволяє уникнути поспішного повернення до тренувань, що може бути шкідливим для спортсмена.

Психологічна аналітика також відіграє важливу роль у реабілітаційному процесі. Використання стандартизованих опитувальників і цифрових платформ для оцінки рівня стресу, тривожності та мотивації дозволяє адаптувати реабілітаційні заходи до психологічних потреб спортсменів. Наприклад, якщо дані вказують на високий рівень стресу, доцільно включати практики релаксації та психотерапії.

Інтеграція аналітичних даних у реабілітаційний процес повинна здійснюватися в рамках мультидисциплінарного підходу. Лікарі, фізіотерапевти, тренери та психологи повинні мати доступ до єдиної платформи, яка дозволяє аналізувати дані та обговорювати оптимальні стратегії відновлення. Такий підхід забезпечує узгодженість дій між різними фахівцями та дозволяє уникати дублювання або суперечливих методів. Крім того, використання аналітики сприяє об'єктивному порівнянню різних методик реабілітації та визначенню їхньої ефективності для конкретних типів травм або категорій спортсменів. Це створює базу для подальших наукових досліджень і вдосконалення реабілітаційних програм [56, с. 10].

Таким чином, впровадження аналітики для оцінки прогресу є потужним інструментом оптимізації реабілітаційних програм. Це дозволяє забезпечити персоналізований підхід, ефективно контролювати динаміку відновлення, знижувати ризик повторних травм та підвищувати готовність

спортсменів до змагальної діяльності. Інтеграція аналітики в реабілітаційний процес сприяє створенню більш науково обґрунтованих та ефективних програм відновлення, що відповідають сучасним вимогам спортивної медицини.

Висновки до третього розділу

Аналіз проектних рекомендацій щодо вдосконалення систем фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів дозволив визначити ключові напрямки впровадження інноваційних методик і оптимізації реабілітаційних програм. Вивчення ефективності функціональної електростимуляції, кріотерапії та нейром'язового тренування підтвердило їхню доцільність у підвищенні швидкості відновлення після травм і зменшенні ризику їх повторення. Зокрема, використання цих методик сприяє покращенню фізичних показників, зниженню запальних процесів і нормалізації нервово-м'язової взаємодії. Інтеграція мультидисциплінарних підходів, зокрема участь лікарів, фізіотерапевтів і психологів, забезпечує комплексне врахування фізичних, психологічних і когнітивних потреб спортсменів.

Оптимізація реабілітаційних програм передбачає індивідуалізацію підходів залежно від травм і стану спортсмена, що досягається через систематичний моніторинг за допомогою сучасних аналітичних технологій. Використання даних біомеханічного аналізу, електроміографії та біохімічних маркерів дозволяє оперативно коригувати програми, підвищуючи їхню ефективність. Впровадження регулярного оцінювання психологічного стану допомагає своєчасно враховувати емоційні фактори, які можуть впливати на процес реабілітації.

Системний підхід до впровадження інноваційних методик і використання аналітики формує новий рівень якості реабілітаційних програм. Це створює оптимальні умови для скорочення періоду відновлення, мінімізації травматизму та підвищення спортивних результатів боксерів, забезпечуючи довготривале збереження їхньої працездатності.

ВИСНОВКИ

У процесі виконання роботи було проведено комплексний аналіз сучасних методів фізкультурно-спортивної реабілітації боксерів, що дозволило визначити основні тенденції, принципи та ефективність реабілітаційних програм у сучасному спорті. На основі огляду науково-методичної літератури сформульовано поняття фізкультурно-спортивної реабілітації як інтегративного процесу, спрямованого на відновлення функціональних можливостей спортсмена після травм, покращення його фізичного та психологічного стану, а також профілактику повторного травматизму. Визначено, що ефективна реабілітація базується на дотриманні принципів індивідуалізації, системності, поступовості та комплексного підходу.

Огляд літератури показав, що сучасні тенденції реабілітації у боксі спрямовані на інтеграцію інноваційних методик, таких як функціональна електростимуляція, кріотерапія, плазмотерапія, нейрореабілітаційні методики та технології біофідбеку. Ці підходи мають перевагу завдяки їхньому науково обґрунтованому впливу на прискорення процесів відновлення та підвищення спортивної результативності. Проте більшість існуючих систем реабілітації мають певні обмеження, пов'язані з недостатньою інтеграцією сучасних технологій та відсутністю мультидисциплінарного підходу.

У другому розділі роботи було проведено емпіричне дослідження ефективності різних реабілітаційних програм, що включало аналіз змін фізичних, психологічних та когнітивних показників боксерів після травм. Результати дослідження продемонстрували, що традиційні підходи, які базуються на фізіотерапевтичних методах, забезпечують лише базовий рівень відновлення, із середнім приростом фізичних показників на 18%. У порівнянні, комбіновані програми, що включають кінезіотерапію, показали більш виражену динаміку зростання фізичної готовності (26%), а впровадження інноваційних технологій забезпечило приріст до 35%.

Зокрема, використання плазмотерапії сприяло зменшенню запалення на 40%, що є найкращим результатом серед усіх груп. Психологічні аспекти реабілітації також відігравали важливу роль: інноваційні методики позитивно впливали на зниження рівня стресу, підвищення мотивації та впевненості у власних силах.

На основі отриманих даних у третьому розділі було розроблено рекомендації щодо вдосконалення реабілітаційних програм для боксерів. Зокрема, було запропоновано впроваджувати індивідуалізовані підходи, що враховують особливості травм, фізичної підготовленості та психологічного стану спортсмена. Це включає адаптацію методик реабілітації залежно від прогресу відновлення, регулярний моніторинг стану спортсменів за допомогою біомеханічних, фізіологічних і психологічних показників, а також використання сучасних цифрових платформ для аналізу динаміки відновлення.

Інтеграція мультидисциплінарних підходів стала ще однією ключовою рекомендацією. Участь лікарів, фізіотерапевтів, тренерів і спортивних психологів дозволяє створити гармонізовану систему відновлення, що охоплює всі аспекти реабілітації, від фізіологічного до когнітивного. Особлива увага була приділена впровадженню технологій біофідбеку, які сприяють відновленню нервово-м'язової взаємодії, та кріотерапії, яка є ефективним засобом для зниження болю, запалення та м'язової втоми.

Підсумовуючи, результати роботи показали, що оптимізація реабілітаційних програм через впровадження інноваційних методик, персоналізованого підходу та мультидисциплінарної співпраці сприяє значному покращенню фізичного та психологічного стану боксерів. Це дозволяє не лише скоротити час відновлення після травм, але й підвищити ефективність тренувального процесу та спортивних досягнень. Інтеграція сучасних технологій та аналітичних методів створює основу для розробки більш ефективних і науково обґрунтованих програм реабілітації, які відповідають сучасним вимогам висококласного спорту.

ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

Для підвищення ефективності реабілітаційних програм у боксерів рекомендовано впроваджувати комплексний підхід, який включає персоналізацію методик, мультидисциплінарну співпрацю фахівців, аналітичний моніторинг фізичного стану та застосування інноваційних технологій. Реабілітація повинна базуватися на індивідуальних характеристиках спортсмена, враховуючи тип отриманої травми, рівень фізичної підготовки, анамнез і особливості тренувального процесу. Персоналізація реабілітаційних планів забезпечить точніше відновлення функціональності травмованих ділянок і профілактику повторних пошкоджень.

Доцільно залучати мультидисциплінарні команди, що включають лікарів, фізіотерапевтів, спортивних психологів і тренерів. Їхня взаємодія забезпечує всебічний підхід до відновлення, зокрема медичний контроль, фізичне відновлення, психологічну підтримку та адаптацію тренувального процесу. Використання цифрових платформ для обміну даними між фахівцями сприяє узгодженості дій та дозволяє швидко коригувати програму реабілітації.

Застосування кріотерапії рекомендовано для зниження запалення та болю після травм, тоді як функціональна електростимуляція сприяє відновленню м'язової активності. Нейром'язове тренування допомагає покращити координацію та відновити рухові патерни, що особливо корисно для боксерів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бондаренко О.В. Використання складно-координаційних вправ, як одного із засобів розвитку майстерності боксерів. Сучасні проблеми фізичного виховання, спорту та здоров'я людини. Матеріали VII інтернет-конференції. Одеса. 2023. С. 26–30.
2. Воронова В.І. Психологія спорту. Київ. НУФВСУ. Олімпійська література. 2019. 272 с.
3. Воронцов А. Засоби білатерального навчання в тренуванні дівчат та юніорок у боксі. Науковий часопис НПУ ім. М.П. Драгоманова. Серія №15. Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт). 2020. №4 (124). С. 14–19.
4. Воронцов А. Значення функціональної асиметрії в разі вдосконалення техніко-тактичної підготовки у жіночому боксі. Збірник наукових праць Херсонського державного університету. 2020. №90. С. 33–41.
5. Воронцов А. Навчання техніко-тактичної підготовки дівчат у боксі з урахуванням типологічних особливостей. Фізичне виховання і спорт в навчальних закладах України на сучасному етапі. Збірник наукових праць XXVI Всеукраїнської науково-практичної конференції. Кропивницький. ЦДПУ ім. В.Виниченка. Харків. ФОП Озеров Г.В. 2020. С. 115–119.
6. Воронцов А. Структурний підхід до тренування у дівочому боксі. Фізична культура і спорт в освітньому просторі. Інновації та перспективи розвитку. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції. Wloclawek. Baltija Publishing. 2021. С. 12–16.
7. Воронцов А. Сучасні методи оцінки техніко-тактичних дій дівчат у боксі. Вісник Кам'янець-Подільського національного університету ім. Івана Огієнка. 2020. Вип. 19. С. 10–18.
8. Воронцов А. Техніко-тактична підготовка у боксі з урахуванням функціональної асиметрії. Актуальні проблеми фізичного виховання різних верств населення. Харків. ХДАФК. 2020. С. 42–48.

9. Воронцов А. Техніко-тактична підготовка юніорок у боксі з урахуванням особливостей психологічного типу. Вісник Запорізького національного університету. Фізичне виховання та спорт. 2020. С. 95–101.

10. Воронцов А.І. Використання ігрового методу в тренуваннях з боксу дівчат в групах базової підготовки. Сучасні проблеми фізичного виховання і спорту різних груп населення. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених. Суми. СумДПУ ім. А.С. Макаренка. 2019. С. 221–224.

11. Воронцов А.І. Методи вдосконалення техніко-тактичної підготовки дівчат, що займаються боксом, у групах базової підготовки в ДЮСШ. Підготовка фахівців з фізичної культури та фізичної реабілітації на сучасному етапі. Київ. ТНУ ім. В.І. Вернадського. Гельветика. 2020. С. 7–11.

12. Воронцов А.І. Формування професійної компетенції тренерів, працюючих у жіночому боксі. Scientific and pedagogical internship. Revolutionary changes and innovations in the training of teachers of physical culture and sports. Venice. Baltija Publishing. 2021. Pp. 8–12. URL: example.com (дата звернення: 11.11.2024).

13. Гончарук О.О. Степанов О.Л. Біомеханічні основи техніки ударів у боксі. Одеса. Бокс і наука. 2019. С. 78-95.

14. Гончарук О.О., Степанов О.Л. Біомеханічні основи техніки ударів у боксі. Одеса. Бокс і наука. 2019. С. 78-95.

15. Діленьян М.О. Бокс і кікбоксинг. навчальний посібник з фізичного виховання і спорту. Одеса. "Юридична література. 2016. 192 с.

16. Єрмоменко Е.А. Методика розвитку фізичних якостей спортсменів бойового хортингу. монографія. Інститут проблем виховання НАПН України. ГС «НФБХУ». 2020. 460 с.

17. Задорожна О. Аналіз змісту тактичної підготовки у нормативно-правових документах зі спортивних єдиноборств. Спортивний вісник Придніпров'я. 2019. № 1. С. 13-24.

18. Задорожна О.Р. Бріскін Ю.А. Сосновський Д.Д. Романюк Р.І. Рихаль В.І. Ставлення фахівців з боксу до реалізації тактичної підготовки на різних етапах багаторічного удосконалення спортсменів. Науковий часопис НПУ ім. М.П. Драгоманова. 2019. Вип. 8(116). С. 42-47.
19. Земцова І.І. Спортивна фізіологія. Київ. Олімпійська література. 2019. 207 с.
20. Іванюк О., Іщук О., Шворук О. Вплив спортивної діяльності циклічного та ациклічного типу на альфа-діапазон електроенцефалограми. Фізична культура, спорт і здоров'я людини. Луцьк. 2021. С. 77–78.
21. Кіприч С.В. Особливості побудови процесу тренування юних єдиноборців у контексті останніх досліджень. Молода спортивна наука України. зб. наук. праць з галузі фізичної культури та спорту. Вип. 14. у 4-47 х т. Львів. НВФ Українські технології. 2010. Т. 1. С. 131-135.
22. Комісова Т.Є. Фізіологічні основи фізичного виховання та спорту. Харків. Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди. 2022. 146 с.
23. Костюкевич В.М. Теорія і методика спортивної підготовки. на прикладі командних ігрових видів спорту. навчальний посібник. Вінниця. Планер. 2014. 616 с.
24. Лисенко І.І. Біомеханіка оборонних дій в боксі. Харків. Спорт. 2019. С. 180-195.
25. Малинський І.Й., Сергієнко Ю.П., Гулай В.С., Лаврентьєв О.М. Вдосконалення рівня фізичної підготовленості різних груп населення. Науковий часопис серія 15. Науково-педагогічні проблеми фізичної культури. Фізична культура і спорт. Випуск 12(39). Київ. НПУ імені М.П. Драгоманова. 2019. С. 84-90.
26. Мельник Р.О. Петров А.І. Аналіз біомеханічних характеристик ударів у боксі. Тернопіль. ТДАТУ. 2018. С. 134-150.

27. Никитенко С.А. Оптимізація швидкісно-силових компонентів техніки індивідуальних комбінацій ударів боксерів на етапах багаторічної підготовки. Львів. ЛДІФК. 2011. 20 с.

28. Остьянов В.Н. Гриб А.І. Копачко О.В. Змагальна діяльність боксерів важких і легких вагових категорій. Педагогіка, психологія та медикобіологічні проблеми фізичного виховання і спорту. 2010. № 12. С. 94–98.

29. Радченко Ю.А. Особливості побудови навчально-тренувального процесу рукопашників на початковому етапі підготовки. Український журнал медицини, біології та спорту. 2020. Том 5. № 2 (24). С. 283-289.

30. Романенко М.И. Бокс. Київ. «Вища школа». 2014. 269 с.

31. Романюк А. П., Шевчук Т. Я. Нейровегетативне забезпечення діяльності спортсменів різної спеціалізації. Луцьк. 2023. 172 с.

32. Савченко Я.О. Біомеханіка і фізіологія удару в боксі. Дніпро. СпортДНУ. 2019. С. 115-130.

33. Савченко Я.О. Біомеханіка і фізіологія удару в боксі. Дніпро. СпортДНУ. 2019. С. 115-130.

34. Савчин М. Тренованість боксера та її діагностика. Київ. Нора-прінт. 2013. 220 с.

35. Сидоренко В.М., Литвиненко Ю.О. Біомеханічні аспекти техніки боксу. Дніпро. ДНУ. 2018. С. 90-110.

36. Теорія і методика фізичного виховання. Підручник для студентів вищих навчальних закладів фізичного виховання і спорту. У 2 томах. [Т.Ю. Круцевич, Н.В. Пангелова, О.Д. Кривчикова та ін. За ред. Т.Ю. Круцевич]. Київ. Національний університет фізичного виховання і спорту України. Олімпійська література. 2018. Т. 1. Загальні основи теорії і методики фізичного виховання. 384 с.

37. Теорія і методика фізичного виховання. Підручник для студентів вищих навчальних закладів фізичного виховання і спорту. У 2 томах. [Т.Ю. Круцевич, Н.В. Пангелова, О.Д. Кривчикова та ін. За ред. Т.Ю. Круцевич].

Київ. Національний університет фізичного виховання і спорту України. Олімпійська література. 2018. Т. 2. Методика фізичного виховання різних груп населення. 448 с

38. Теорія та методика фізичного виховання. Методика фізичного виховання різних груп населення. Том 2. Под ред. Т. Ю. Круцевич, Н. Є. Пангелова, О. Д. Кривчикова. Київ. Олімпійська література. 2017. 448 с.

39. Ткачук В.В. Левченко І.М. Біомеханіка в спортивному боксі. науково-методичний аспект. Ужгород. УжНУ. 2019. С. 65-85.

40. Ткачук В.В., Левченко І.М. Біомеханіка в спортивному боксі: науково-методичний аспект. Ужгород. УжНУ. 2019. С. 65-85.

41. Федоренко Д.І. Біомеханічні основи рухів у боксі. Суми. СпортСумДУ. 2018. С. 160-175.

42. Федоренко Д.І. Біомеханічні основи рухів у боксі. Суми. СпортСумДУ. 2018. С. 160-175.

43. Фізичне виховання. Бокс. КПІ ім. Ігоря Сікорського. Уклад. Назимок В.В., Гаврилова Н.М., Мартинов Ю.О., Добровольський В.Е. Київ. КПІ ім. Ігоря Сікорського. 2021. 135 с.

44. Четверіков А.О. Шляхи підвищення фізичної підготовленості юних боксерів 7-9 років на етапі початкової підготовки. кваліфікаційна робота магістра спеціальності 017 «Фізична культура і спорт». Запоріжжя. ЗНУ. 2023. 50 с.

45. Шевченко І.П. Коваленко А.В. Аналіз біомеханічних параметрів ударних дій боксерів. Львів. Український бокс. 2019. С. 112-134.

46. Яремчук П.І. Біомеханічні аспекти техніки боксу. Харків. СпортХНУ. 2019. С. 90-105.

47. Hülsdünker T., Ostermann M., Mierau A. Motion-onset visual potentials evoked in a sport-specific visuomotor reaction task. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 2020. 42(4). P. 280–291.

48. Moscatelli F., Messina G., Valenzano A., Triggiani A. I., Sessa F., Carotenuto M., Monda V. Effects of twelve weeks' aerobic training on motor

cortex excitability. *The Journal of Sports Medicine and Physical Fitness*. 2020. 60(10). P. 1383–1389.

49. Hülzdünker T., Gunasekara N., Mierau A. Short-and Long-Term Stroboscopic Training Effects on Visuomotor Performance in Elite Youth Sports. Part 2: Brain–Behavior Mechanisms. *Medicine & Science in Sports & Exercise*. 2021. 53(5). P. 973–985.

50. Jay L Alberts, Susan M Linder, Rick Figler [et al.]. Utilisation of an electronic incident report to document injury-related demographics and medical triage in youth, high school and college athletes. *British Journal of Sports Medicine*. 2017. URL: <https://aap.confex.com/aap/2015/webprogram/Paper31867.html> (дата звернення: 11.11.2024).

51. Andrade Louzado J., Lopes Cortes M., Oliveira M.G., Moraes Bezerra V., Mistro S., Souto de Medeiros D., Arruda Soares D., Oliveira Silva K., Nicolaevna Kochergin C., Honorato dos Santos de Carvalho V.C. et al. Quality of life and associated factors in young workers. *International Journal of Environmental Research and Public Health*. 2021. 18(4):2153. URL: <https://doi.org/10.3390/ijerph18042153> (дата звернення: 11.11.2024).

52. Bai G., Raat H., Jaddoe V.W.V., Mautner E., Korfage I.J. Trajectories and predictors of women’s health-related quality of life during pregnancy: a large longitudinal cohort study. *PLoS ONE*. 2018. 13(4): e0194999. URL: <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0194999> (дата звернення: 11.11.2024).

53. Gholami A., Nadjafi S., Moradpour F., Jahromi Z.M., Montazeri A., Vaez-Mahdavi M.R., Mehrizi A.A.H., Abbasi-Ghahramanloo A., Hatamian S., Sohrabi M. et al. Application of the short form of quality of life instrument version 2 in a large population of Tehran. *Medical Journal of the Islamic Republic of Iran*. 2018. 32:101. URL: <https://doi.org/10.14196/mjiri.32.101> (дата звернення: 11.11.2024).

54. Global action plan on physical activity 2018–2030. More active people for a healthier world. Geneva. World Health Organization. 2018. Licence: CC BY-NC-SA 3.0 IGO.

55. Jalenques I., Rondepierre F., Rachez C. et al. Health-related quality of life among community-dwelling people aged 80 years and over: a cross-sectional study in France. *Health Quality Life Outcomes*. 2020. 18:126. URL: <https://doi.org/10.1186/s12955-020-01376-2> (дата звернення: 11.11.2024).

56. Kariyawasam P.N., Pathirana K.D., Hewage D.C. Factors associated with health-related quality of life of patients with stroke in Sri Lankan context. *Health Quality Life Outcomes*. 2020. 18:1–10. URL: <https://doi.org/10.1186/s12955-020-01388-y> (дата звернення: 11.11.2024).

57. Krawczyk-Suszek M., Kleinrok A. Health-related quality of life of people over 65 years of age. *International Journal of Environmental Research and Public Health*. 2022. 19(2):625. URL: <https://doi.org/10.3390/ijerph19020625> (дата звернення: 11.11.2024).

ДОДАТКИ

Додаток А

Початкові дані респондентів

Вік	Стать	Категорія	Травма	Початковий рівень фізичної підготовленості
22	Чоловік	КМС	Травма плечового суглоба	Середній
20	Чоловік	КМС	Струс мозку	Низький
19	Жінка	КМС	Розтягнення зв'язок коліна	Середній
23	Чоловік	МС	Перелом пальця руки	Середній
18	Чоловік	КМС	М'язове перенапруження	Високий
21	Жінка	МС	Пошкодження кисті руки	Середній
25	Чоловік	МС	Хронічна травма плеча	Низький
20	Жінка	КМС	Травма поперекового відділу	Низький
22	Чоловік	МС	Пошкодження ахіллового сухожилля	Середній
19	Чоловік	КМС	Перелом носа	Високий
18	Жінка	КМС	Травма кисті руки	Середній
21	Жінка	МС	Пошкодження коліна	Низький
24	Чоловік	МС	Розтягнення зв'язок руки	Середній
20	Чоловік	КМС	Пошкодження м'язів спини	Високий
19	Жінка	КМС	Травма гомілковостопного суглоба	Низький
22	Чоловік	МС	Перенапруження плеча	Середній
23	Жінка	МС	Хронічна травма кисті	Низький
19	Жінка	КМС	Пошкодження	Середній

			ахіллового сухожилля	
21	Чоловік	МС	Струс мозку	Низький
18	Чоловік	КМС	М'язове перенапруження	Високий

Додаток Б

Результати після реабілітації

Вік	Стать	Категорія	Метод реабілітації	Фізична готовність (%)	Витривалість (%)	Швидкість реакції (%)
22	Чоловік	КМС	Фізіотерапія	20	17	13
20	Чоловік	КМС	Комбінована терапія	28	25	23
19	Жінка	КМС	Інноваційна терапія	35	32	29
23	Чоловік	МС	Фізіотерапія	18	15	12
18	Чоловік	КМС	Комбінована терапія	30	28	26
21	Жінка	МС	Інноваційна терапія	40	35	32
25	Чоловік	МС	Фізіотерапія	16	14	11
20	Жінка	КМС	Комбінована терапія	25	23	20
22	Чоловік	МС	Інноваційна терапія	38	34	31
19	Чоловік	КМС	Комбінована терапія	27	24	22
18	Жінка	КМС	Інноваційна терапія	36	31	28
21	Жінка	МС	Фізіотерапія	17	15	12
24	Чоловік	МС	Комбінована терапія	26	22	20
20	Чоловік	КМС	Інноваційна терапія	34	30	27
19	Жінка	КМС	Фізіотерапія	19	16	13

22	Чоловік	МС	Комбінована терапія	29	26	24
23	Жінка	МС	Інноваційна терапія	37	33	30
19	Чоловік	КМС	Фізіотерапія	15	13	10
21	Чоловік	МС	Комбінована терапія	28	24	22
18	Жінка	КМС	Інноваційна терапія	33	29	26